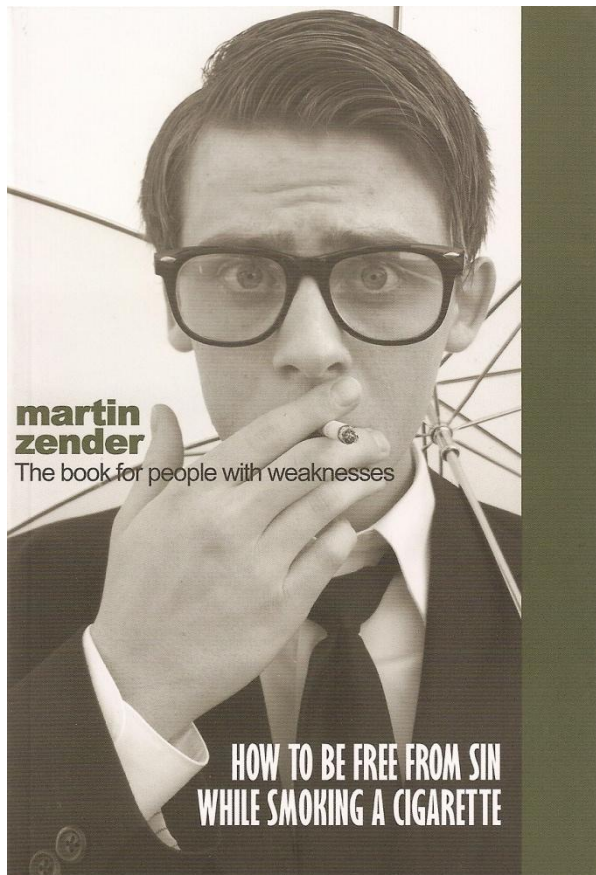

Martin Zender

Het boek voor mensen met zwakheden

ROKEN ZONDER ZONDE

Vertaald door Anke
Pronk-Waterlander

“Roken zonder zonde – Het boek voor mensen met zwakheden”

(oorspronkelijke titel: How to be free from sin while smoking a cigarette)

©2007 door Martin Zender

Nederlandse vertaling: Anke Pronk-Waterlander – 2011

Nederlandse vertaling met toestemming van Martin Zender.

Oorspronkelijke uitgever:

Starke & Hartmann

P.O. Box 6473

Canton, OH. 44706 U.S.A.

www.starkehartmann.com

1-866-866-BOOK

Model op de voorpagina: Aaron Zender (die trouwens niet rookt)

Voor deze digitale uitgave zijn alle rechten voorbehouden. Niets van deze uitgave mag gereproduceerd worden, opgeslagen in opvraagbare systemen, of doorgegeven in welke vorm dan ook, elektronisch, mechanisch, fotokopie, of anders, zonder voorafgaande toestemming van de auteur, anders dan voorzien in copyright wetgeving in de U.S.A.

ISBN-13: 978-0-9709849-6-8

ISBN-10: 0-9709849-6-0

Zijn er bepaalde dingen in je leven
Waarvan je weet dat ze verkeerd zijn, maar

JE DOET ZE TOCH?

Steeds maar weer?

In dat geval, welkom bij het boek dat je leven zal veranderen.

Dit boek is niet alleen voor rokers, maar voor iedereen
die geplaagd wordt door zeurende zwakheden.

Je staat op het punt om van hen bevrijd te worden,
niet door stevige zelfanalyse en morele oefeningen,
maar door het krachtigste instrument in het universum:

EEN ONTHULLING VAN
GODS WAARHEID OVER HEN.

Martin Zender laat een fris geluid horen in de wereld van de Bijbelstudie. Zijn essays verschenen, met lovende kritieken, in de *Cleveland Plain Dealer*, de *Chicago Tribune*, de *Atlanta Journal Constitution* en andere kranten. Als schrijver, Schriftgeleerde, humorist, spreker op conferenties en radio persoonlijkheid, propageert Zender waarheid boven traditie, kennis boven bijgeloof en duidelijke taal boven theologisch jargon.

Martin is vader van drie zoons. Zijn zoon Aaron, die overigens niet rookt, staat op de voorkant van dit boek.

INLEIDING

De bijbelvertaling die Martin Zender voor dit boek heeft gebruikt is The Concordant Literal New Testament (CLNT), gemaakt door A.E. Knoch.

De eerste uitgave was in 1926 in Amerika.

Het 'Nieuwe Testament' uit de Bijbel werd geschreven in het Grieks.

Het CLNT is de meest letterlijke vertaling van de oudste, bewaard gebleven Griekse handschriften.

'Concordant' wil zeggen 'eensluidend', 'overeenstemmend'.

Een concordante vertaling beoogt een één-op-één vertaling te zijn.

Eén woord in de grondtekst met één vertaalwoord weergeven.

Een soortgelijke vertaling is in het Nederlands gemaakt door W. Janse en alleen beschikbaar via internet: www.schriftwoord.nl.

Meer informatie over Martin Zender is te vinden op zijn eigen (Engelstalige) website: www.martinzender.com.

“WANT DOOR GELOOF WANDELEN WIJ,
NIET DOOR WAARNEMING.”

de apostel Paulus,
2 Korintiërs 5:7

=====

Voor mijn moeder

DE WEG NAAR VREDE

Ik rook niet, maar soms wens ik dat ik dat wel zou doen. Ik heb andere twijfelachtige gewoonten waar ik je niet mee lastig zal vallen. Maar ik kan me voorstellen hoe ik een sigaret vasthoud, of hem nonchalant uit mijn mond laat hangen à la Humphrey Bogart. Als ik sprak – ik bedoel mompelde – zou de sigaret op en neer wippen. Dan zou ik met een scheef oog naar Lauren Bacall loensen en iets vals tegen haar zeggen.

In mijn fantasie weet ik dat roken slecht voor me is. Ik weet dat het verkeerd is. Ik weet dat ik zondig, zelfs wanneer ik het doe. Maar ik doe het toch omdat het *cool* is, omdat het leven niet eerlijk is, omdat Bacall mooie benen heeft en omdat ik, als ik niet *iets* doe, gek zal worden. Het is de ergste vorm van zonde: weten dat het slecht is, maar het toch doen.

Voorgangers vandaag de dag gaan zachter praten als ze spreken over zulke slechtheid. Ze praten heel luchtig over gangbare zonden, zoals woede, jaloezie en trots. Ik noem dit gangbare zonden omdat er dertien van in een dozijn gaan. Ik zeg niet dat ze niet slecht zijn, maar ik merk dat ik ze doe zonder erbij na te denken. De zonden die ik bedoel – de zonden waarover voorgangers hun wenkbrauwen fronsen – zijn die waarover de lamlendige zondaar zegt: 'Ja, inderdaad, dit zou een zonde kunnen zijn' en hem dan alsnog doet.

Wat betreft de geestelijkheid kun je hier niet mee weggkomen. Het is niet zoiets als een per ongeluk gedane zonde. Het is geen eenmalige zaak. Het is meer zoiets als, "Het spijt ons Heer, wat we vandaag gedaan hebben. En het spijt ons ook dat we het morgen waarschijnlijk weer gaan doen. En overmorgen. En de dag daarna." De enige troost van de kansel voor dit soort slechtheid is de piepkleine kans op de aanwezigheid van een ijscokarretje in de hel. Dus, wat je specifieke zwakheid ook is –

Nou, wacht even. Het schiet me ineens te binnen dat je misschien geen zwakheid hebt. Hier had ik tot nu toe niet bij stil gestaan en dit verandert alles. Dit project is ter ziele als de meeste van mijn lezers geen zwakheid hebben. Als je geen zwakheid hebt, hoe kan ik je dan je tijd laten verprutsen met het lezen van een boek over zwakheden en hoe daarmee om te gaan? Als je geen zwakheid hebt, accepteer dan alsjeblieft mijn excuses, breng dit boek terug naar je boekhandel en gebruik het geld dat je nu over hebt om een echte zondaar naar Bijbelkamp te sturen.

Dit boek is uitsluitend geschreven voor hen die weten wat ze zouden moeten doen, maar die dat soms niet doen. Het is geschreven voor hen die denken dat hun eigen speciale zwakheid God ervan weerhoudt om hen volledig lief te hebben. Het is geschreven voor hen die simpelweg geen slechte gewoonte kunnen afleren. Dit boek is geschreven voor de lamlendige zielen die wankelen tussen leven met hun hartstocht en hun verlangen naar God, zich er niet van bewust dat ze, om een verlangen naar God te kunnen hebben, ook vastgeketend moeten zijn aan tenminste één zeurende hartstocht, die hen nederig houdt en afhankelijk van Hem.

Het was fout van me dat ik het slechtste in jou vermoedde. Dus vergeef me alsjeblieft en heb verder nog een fijne dag.

Voor hen die wel een zwakheid – of twee – hebben, welkom bij de zevende alinea. Het lijkt erop dat we een paar religieuze luitjes zijn kwijtgeraakt. Nu kunnen we tenminste in alle eerlijkheid tot elkaar spreken.

“Ik denk net hoe grappig het is dat ik nooit een zwakheid heb gehad. Is dat niet grappig, Bert?”

We zijn gelovigen. Of we zijn zoekenden. Sommigen van ons houden al van Jezus Christus; anderen weten nog niet of ze dat willen. In beide gevallen zijn er slechte dingen die we allemaal af en toe doen (of misschien voortdurend), die ons geluk in de nabijheid van God doen afbrokkelen. Men heeft een vakterm voor dit afbrokkelen, die zo zwaar en verschrikkelijk is, dat hij zijn eigen alinea verdient.

De vakterm is 'schuld'.

Is het mogelijk om vrij van zonde te zijn, zelfs terwijl je zondigt? Is het mogelijk om vrij van zonde te zijn en van zijn vergezellende schuldgevoel, zelfs wanneer je naar Bacall gluurdt en naar haar toe buigt voor een vuurtje?

Ik weet wat religie je heeft verteld. Religie heeft je gezegd dat vrijheid van zonde betekent dat je niet meer zondigt. Maar is dit Gods gedachte? Als dit Gods gedachte is, dan kan vandaag de dag niemand vrij zijn van zonde – in ieder geval niemand van die eerlijke mensen die het gered hebben tot voorbij alinea zes. Maar doorgaans ben ik van mening dat Gods gedachten en de gedachten van traditionele religie twee heel verschillende dingen zijn. En ik ben blij je te kunnen melden dat dit hier het geval is.

Dit boek is geschreven en opgedragen aan alle arme zondaars in de wereld, die niet kunnen stoppen met zondigen, maar die van de Heer Jezus Christus houden of willen houden. Hier is het goede nieuws: *Je bent al vrij gemaakt van zonde.*

Fijn dat je er nog bent. Gods Woord gaat je bevrijden van je ontmoediging, veroordeling en schuld, zonder je te vragen om ook maar iets te doen of te laten. Alhoewel, misschien zul je één ding moeten veranderen. Als je jezelf om de oren sloeg in een poging om niet te zondigen, dan zul je daarmee moeten stoppen. Blijf van je hoofd af.

Ben je er nog steeds? Mooi. Die laatste alinea was geen grap. Ik zou nooit grappen maken over zoiets ernstigs als zonde. Hoe zou ik je in vredesnaam kunnen zeggen om op te houden met jezelf te stompen vanwege zoiets? Omdat deze reusachtige inspanning – en de herhaalde mislukkingen en onvermijdelijke schuldcomplexen die daarop volgen – je zelfbeeld kapot maken, je vrede wegnemen en je beroven van Christus' liefde. Je bent zo hard bezig om indruk *op* Hem te maken dat je niet genoeg aandacht *aan* Hem besteed.

“Maar als ik mijn waakzaamheid ook maar één seconde verlies,” zeg je, “zal ik als een gek gaan zondigen.”

Wacht even. Dat is wat religie je heeft verteld en ik opperde zojuist al dat religie het meestal verkeerd heeft. In dit geval heeft ze zeker ongelijk. Religie veronderstelt dat je, door een morele waakhond aan je vlees geketend te houden, zult stoppen met zondigen. Je hebt waarschijnlijk het tegendeel van deze theorie al bewezen met talloze, verknalde goede voornemens met Nieuwjaar. De Farizeeërs bewezen tweeduizend jaar geleden het tegendeel.

Farizeeërs 101

De Farizeeërs in Jezus' dagen deden hun uiterste best om zonde uit hun leven te stampen. Het resultaat? Ze zondigden als gekken. Wat een tegenstelling. Maar je hebt het in je eigen leven al bewezen: hoe meer je probeert niet te doen waar je een hekel aan hebt, hoe meer je eraan denkt en hoe vaker je het doet. God weet alles van dit principe en – als je het kunt geloven – Hij heeft het uitgevonden. Hij heeft ons met opzet zo gemaakt om ons in hulpeloze frustratie naar Zijn apotheek van genade te leiden. Neem me niet op *mijn* woord; het staat in Romeinen 5:20 en in het hele zevende hoofdstuk van dat wonderlijke boek. Ik zal later voor je in deze geschriften gaan graven en je zult dansen van vreugde als je leest wat de apostel Paulus daar te zeggen heeft. Ik weet dat dit een cliché is – dansen van vreugde – maar als je het echt doet zal het geen cliché meer zijn.

Terug naar de Farizeeërs. Zij keken hun hele leven uit naar de Messias en probeerden er aantrekkelijk uit te zien voor Zijn komst. En toen kwam Hij; Hij stond zo dicht bij hen dat ze de vis in Zijn adem konden ruiken en Zijn stoffige kleren konden aanraken. En ze haatten Hem. Ze haatten Hem, ze sloegen Hem, scheurden de kleren van Zijn lijf en doodden Hem. Dat is wat religieuze ijver met jou zal doen.

Het vermorzelt je met de ergst denkbare druk (de druk die nodig is om jezelf voor God acceptabel te maken) en maakt je zo gek en blind dat je iemand wilt vermoorden die graankorrels plukt op Sabbat en grote blijdschap uitstraalt. Het zal je op zijn minst zo vreselijk ontmoedigen (omdat je nooit volmaakt zult zijn) dat je zult willen roken (als dat jouw speciale zwakheid is) tot je dood.

De grote traditie gaat door

De meeste christelijke organisaties vandaag de dag hebben leiders van het type Farizeeër. Het enige verschil is dat de moderne Farizeeërs leukere schoenen dragen, hun programma's witkalken met Christus' naam en zich niet realiseren dat ze Farizeeërs zijn. Neem bijvoorbeeld Jim Bakker en Jimmy Swaggart (Amerikaanse TV-dominees). Deze mannen, voorheen pilaren van het Christelijke instituut, gingen hard onderuit door zonde. Ze werden op deze manier opgeleid: laat *dit* en schaam je voor *dat*. En wat gebeurde er toen? De zonde viel zwaar op hen. Swaggart zwoer vrouwen af met blozende gehoorzaamheid, later opnieuw rood wordend om andere redenen. Hetzelfde verhaal met Bakker. Het enige verschil met deze mensen en miljoenen anderen is dat zij de krantenkoppen haalden.

Kijk wat er in het algemeen gebeurt met kinderen van geestelijken. Zodra ze zelfstandig worden raken ze op drift. Sommige verven hun haar groen; anderen laten alleen maar God los. Wat is het probleem? Dit: de hedendaagse geestelijkheid, net als die van vroeger, probeert nog altijd zichzelf op te poetsen, hun kinderen op te poetsen, jou op te poetsen en de wereld te zuiveren voor Christus. Klinkt goed hè? Nou, nee. Het is een recept voor morele ondergang.

Laat los en laat God

Je gelooft dit misschien nog niet, maar 'laat los en laat God' is bijbels advies. Toch heb ik nog nooit een christen ontmoet die dat advies opvolgde. Laat los en laat God? Hm. Bij hen is het meer zoiets als, 'stevig vasthouden en een punt scoren bij de Godheid.'

Welke voorganger zou ooit 'laat los' tegen je zeggen en het ook nog menen? Ik heb nog nooit gehoord van een institutioneel opgeleide geestelijke die genade vertrouwt. In plaats daarvan bewaken de geestelijken hun schaapjes met morele waakhonden, waarvan de Tien Geboden niet de minste zijn. Ze willen hun mensen niet op een dag van een straathoek hoeven plukken en ze denken dat de Wet van Mozes (een 'bediening van veroordeling,' 2 Korintiërs 3:9) dat zal voorkomen. Maar ik zeg je dat 'laat los en laat God' het enige advies is dat deze mensen van de straat zal houden. Ik zeg: laat de voorganger degene zijn die uiteindelijk een zenuwzinking krijgt – want die krijgt ie.

Wablief? Je zegt dat je een paar vrienden kent die echt een zondeloos leven lijken te hebben? Je zegt dat ze goede kanshebbers zouden zijn om op de omslag van tijdschrift *Deugd* te komen staan? Ze lijken zo saamhorig? En als je hen vraagt naar hun idyllische wandel, dan antwoorden ze met een bijbeltekst en een glimlach? Ze lijken nooit wanhopig, in de war of gestoord? Je kunt je niet voorstellen dat ze een volle koffiemok tegen de muur gooien, vloekend en hun klacht uitschreeuwend naar God? Ja, ik ken die types. Klagen is een zonde, dus dat zouden ze nooit doen. En meestal lijkt voor hen alles mee te zitten, nietwaar? Ja, ik ken dat. Ik ken het soort mensen dat jij bedoelt heel goed. Maar dat zou de sleutel tot hun gedrag kunnen zijn: alles lijkt meestal mee te zitten. Het is me opgevallen dat wat veelal doorgaat voor christelijk leven in christelijke kringen vandaag de dag in werkelijkheid een uitermate hoog niveau van zelfbeheersing is in een onbeproefd leven.

Wil de ware Job alsjeblieft omvallen

Vóór zijn beproeving beschrijft de bijbel Job als 'rechtschapen en onberispelijk'. Dit is vers één van hoofdstuk één. Maar dan verliest Job zijn gezin, zijn rijkdom en zijn gezondheid. Luister nu eens naar hem in hoofdstuk tien, vers één: "Mijn ziel verafschuwt mijn leven; laat ik mijn klacht de vrije loop laten; laat ik spreken in de bitterheid van mijn ziel." Kijk, daar is de ware Job, de puinhoop van een man, die al die tijd al onderhuids aan het koken was. Maar voordat hij zijn zwakheid kon begrijpen, moest Job gebroken worden. Kun je je voorstellen dat je christenbroeder of zuster Jobs 'godslasterende' woorden zelfs maar zou kunnen denken? Niemand zou de echte Job uitnodigen voor de woensdagse gebedsbijeenkomst, tenminste niet zonder hem te vragen om zijn haar te kammen en zijn smerige mond te houden.

George Bernard Shaw was een genie. Hij was het die zei: "Deugdzaamheid is onvoldoende verleiding." Het is vaak zo, dat zij, die deugdzaam lijken, te weinig verleidingen hebben gehad. Hun deugdzaamheid heeft een hoog Hollywood-gehalte, ondersteund door Nieuwjaarsvoornemens. Het is onbeproefde zelfbeheersing. De wereld bespeurt valse christelijke deugdzaamheid al op tien kilometer afstand. Christenen zien het niet omdat ze te druk zijn met zichzelf in de spiegel te bewonderen.

Echte menselijke deugdzaamheid wordt gebroken door beproeving en ligt erbij als puin in het kielzog van een orkaan. Dat is het moment waarop het 'goeie spul' wordt ingezet; wanneer God aan het werk gaat. Echte menselijke deugdzaamheid is hulpeloosheid voor God. Hulpeloosheid voor God is het begin van echt geestelijk leven dat sterk is wanneer het begint te waaien. Het kan maar één kant op, omhoog.

Zonder vangnet

Ik verwacht niet dat de moderne, religieuze pikorde erg gecharmeerd zal zijn van dit boek. Je staat op het punt om bevrijd te worden en daar worden ze bang van. Misschien word je er in het begin zelf ook bang van. Je vindt het misschien eng om de Tien Geboden te laten vallen (ze waren sowieso niet ontworpen om zedelijkheid voort te brengen, eerder om je in hulpeloosheid naar Christus toe te drijven), om de Nieuwjaarsvoornemens te dumpen, om los te laten en genade te vertrouwen. Zoals ik al eerder zei, 'laat los en laat God' klinkt niet direct als bijbels advies. Maar er is een heel hoofdstuk van de Schrift (zelden gelezen of begrepen) gewijd aan de uitleg hiervan. Uiteindelijk is dat het enige dat werkt.

Zo door het leven huppelen lijkt voor jou misschien zoets als aan een trapeze hangen, zonder vangnet. Maar stel je voor hoe lekker dat voelt in je haar. Trouwens, er vallen meer trapezewerkers *met* een vangnet dan zonder.

Zijn de armen van Christus trouwens niet veel beter dan een vangnet?

WIE WIJ WERKELIJK ZIJN

We zijn mensen van het geloof en onze wandel gaat op en neer. Gister overwonnen we de zonde, vandaag niet. Misschien morgen, maar dat hangt af van wat Sandra draagt naar kantoor, of hoe het bij de bakker ruikt op weg naar huis. Als Gods waardering voor ons zou afhangen van onze wandel, dan zou Hij duizelig zijn. Maar wij zijn degenen die duizelig worden, niet Hij. De uitdaging is om onszelf te zien zoals God ons ziet.

Niets kan hier worden gezegd zonder rekening te houden met het kruis. Het kruis van Christus is de reden waarom zonde ons niet kan veroordelen. Het kruis van Christus is de reden dat ik hier voor een computer kan zitten en er over kan schrijven, terwijl ik een Snickers wegkouw. Zonder het offer van Christus, scheidt de zonde ons van God. Maar dankzij dat offer zijn we bevrijd van Zondes veroordeling, zelfs wanneer we in zijn klauwen gevangen zitten. Anders gezegd, we leren zijn lessen nu zonder zijn zweep te voelen. Dit zijn niets anders dan mooie woorden om eigenlijk te zeggen dat we kunnen roken zonder zonde.

Tegen hen, die nog steeds worstelen met de schuld, veroordeling en ontmoediging, die horen bij het zondaarschap, heb ik deze drie dingen te zeggen:

- Jij voelt je veroordeeld, terwijl God je ziet als gerechtvaardigd (Romeinen 5:9)
- Jij wacht op de bliksemflits, terwijl Gods gedachten over jou van vrede zijn (Romeinen 5:10)
- Jij vreest voor je redding, terwijl God je geen zonde aanrekent (Romeinen 4:8)

Dankzij het werk van Christus, is Gods houding naar jou één en al zonneshijn – 2 Korintiërs 5:19. Alle onweerswolken hangen aan jouw kant van het raamkozijn.

Laten we nu eens iets proberen waar maar weinigen ooit een poging toe hebben gedaan. Als we aan het volgende deel beginnen, laten we dan onze ogen van onszelf afwenden. Laten we ophouden met piekeren over wat wij voor God doen en laten we beginnen met waarderen wat God voor ons heeft gedaan. Maar voordat we dit kunnen doen, moeten we onze religie zien kwijt te raken.

ANGST-LEER, en hoe

Religie is het allergrootste struikelblok om vrijheid van zonde naar waarde te kunnen schatten. Als mensen me vertellen dat ze een 'religie hebben', bid ik voor ze en stuur ik ze een doosje Rennie's.

Ik moet je nog mijn definitie van religie geven, hoewel je waarschijnlijk al verwacht dat ik er niet veel om geef. Klopt. Religie heeft veel fatsoenlijke mensen kapot gemaakt, door hen te veranderen in eigengerechtigde sukkels.

Religie en waarheid zijn zo tegenovergesteld als het maar zijn kan. Religie is: de mens staat op zijn kop voor God; waarheid is: God staat op Zijn kop voor de mens. Religie staat met de borst vooruit en zegt: "Kijk es wat ik voor God doe"; waarheid zakt door de knieën en zegt: "Kijk es wat God voor mij gedaan heeft." Religie is de mens die zijn wandel in kaart brengt, zichzelf bekijkt, zichzelf voorbereidt, zichzelf probeert op te doffen voor Jezus; waarheid is de man die zit, die opgeeft en die kijkt naar een eenmansactie op een heuvel, genaamd Golgotha. Religie is de mens; waarheid is God. Religie kruisigde Jezus Christus; waarheid wekte Hem op.

**RELIGIE IS DE MENS, DIE
OP ZIJN KOP STAAT VOOR GOD;
WAARHEID IS GOD, DIE
OP ZIJN KOP STAAT VOOR DE MENS**

Miljoenen zijn gemarteld, gevangen gezet en gedood in de naam van religie. Het klopt. De delen van het Griekse woord *deisidaimonia* dat vertaald is met 'religie', staan in de concordante bijbelvertaling vermeld als 'ANGST-LEER'. Ontevreden kerkgangers zullen die letterlijke definitie kunnen waarderen. Het woord 'religie' zelf, komt van een Latijnse wortel, *lig*, dat 'vastbinden' betekent. Dubbelzinnig gezegd komt het erop neer dat iemand die geremd wordt door een godsdienstig systeem, niet in staat is om op te staan en naar buiten te gaan, naar de weilanden en bergtoppen, waar Christus is.

De machten van de duisternis steunen elke religie op aarde, inclusief degene die we in dit deel onder de loep nemen. De slechteriken dragen geen zwart hoor, mensen. Satan is tegenwoordig vermomd als een engel des lichts:

"Want zulke mensen zijn valse apostelen, bedriegende werkers, omgevormd wordend in apostelen van Christus. En geen wonder, want Satan zelf wordt omgevormd in een boodschapper van licht. Het ligt dus voor de hand als ook zijn dienaren omgevormd worden als dienaren van gerechtigheid – van wie het einde zal zijn naar hun werken." (2 Korintiërs 11: 13-15).

Georganiseerde misdaad behoort tot het meest duidelijke kwaad in de wereld, maar religie heeft veel meer slachtoffers geëist – mensen die zichzelf letterlijk dood hebben getobd uit angst voor God, zich inspannend om aan Zijn voorwaarden te voldoen, om zichzelf vervolgens te veroordelen wegens het falen daarin. Wat een misdaad. Wat een kwaad. Inderdaad, religie is de beste dekmantel die het kwaad ooit had.

De machten van de duisternis willen mensen onwetend houden van God en dat krijgen ze voor elkaar door mannen en vrouwen in beslag te nemen door nodeloze werken om Gods liefde te winnen. Religie eist dat mensen in het gareel lopen om de liefde te winnen van een God, Die onmogelijk nog meer van hen kan houden dan Hij nu al doet. De machten van de duisternis kunnen niets doen om Gods huidige, welwillende houding naar de mensheid te ontkennen, maar ze kunnen veel doen om mensen daar onwetend van te houden.

Het 'evangelie' in de kerken van vandaag is helemaal geen evangelie. Het is een oproep tot persoonlijke en sociale activiteit die de emoties koppelt aan zonde, het eigen ik en een gezond leefmilieu: we moeten de zonde wegdoen, we moeten onszelf onder controle houden voor Jezus (in christelijke kampen bekend als 'sterven aan jezelf'), we moeten de wereld zuiveren voor Christus. Wat betreft de eer van de Ene, die boven is, daar gaan we ons na de sportmiddag wel mee bezighouden – misschien.

Ethische campagnes in de kerken van vandaag vervangen Kolossenzen 2:10, dat zegt dat we voltooid zijn in Christus. Ik zeg niet dat er geen plaats is voor onderwijs in de kunst van het leven. Ik zeg dat kennis van jezelf in onze moderne kerken in de plaats gekomen is van kennis van God en Christus. Het kruis was Christus' boodschap dat ons eigen ik is afgeschaft, maar de christelijke boodschap van tegenwoordig is het nieuwe begin van ons zelf. Het is de opgraving van het lijk van de oude mensheid die Christus op Golgotha begraven heeft.

Maar de bijbel is een onthulling van Gods werk, niet van ons werk.

Vrijheid van zonde heeft daarom te maken met wat Christus deed, niet met wat wij aan het doen zijn. Er is geen andere mogelijkheid om vrij te zijn van zonde. Het terugkerende thema van dit boek, dat ik op verschillende manieren zal toelichten, is dit: *Wat je doet heeft geen effect op wie je bent in Christus.*

Zo kun je vrij zijn van zonde. Is dat geen rustgevende gedachte? Ik ga je zo laten zien hoe waar dit is.

Wanneer werden we gerechtvaardigd?

Ik hoop dat het jou nooit zal gebeuren, maar er zou een moment in je leven kunnen komen dat je struikelt over een stoeprand, valt en je hoofd stoot aan een parkeerpaaltje. Of, erger, je sluit je aan bij een religie. Het daaropvolgende hersenletsel zou je kunnen laten denken dat je op de een of andere manier je redding waardig bent en dat God van je verwacht dat je die onderhoudt. Om er zeker van te zijn dat slachtoffers van zulke rampen over de juiste feitenkennis zouden kunnen beschikken, schreef God Romeinen 5:8. Hij schreef dit zodat mensen zonder twijfel zouden weten dat ze voor de start al klaar zijn en dat ze nu alleen nog maar hoeven te ontspannen en Hem te danken. Het vervelende is dat mensen dit vers moeten lezen om het te kunnen waarderen. Het blijkt dat maar weinigen dat hebben gedaan.

Romeinen 5:8 – “Maar God betoont Zijn liefde aan ons omdat, toen wij nog zondaars waren, Christus voor ons stierf.”

Wat God hier feitelijk zegt is: “Ik heb je niet gerechtvaardigd in je zondagse kleren. Ik heb je niet gerechtvaardigd terwijl jij je naaste liefhad als jezelf, of terwijl je Mij aanbad in de stilte van je kamer. Integendeel, Ik heb je gerechtvaardigd toen je tegen je kinderen schreeuwde, toen je rood stond, toen je jezelf volpropte met gevulde koeken – en erger. Ik deed dit voor jou op je slechtste dag, niet je beste. Ik heb het op deze manier gedaan zodat je Mij de rest van je leven zou kunnen danken in plaats van je tijd te verdoen met uitvogelen hoe je minder fouten kunt maken om Mij te imponeren.”

Wat zei U, God? Onze toga's ritselden.

Als God ons op deze wijze rechtvaardigt, dan zijn we voor de start al klaar. Als Hij het beste voor ons heeft gedaan toen wij op ons slechtst waren, wat kunnen we dan nu doen om de relatie te verbeteren? Beter ons best doen? Maar Hij heeft al Zijn best voor ons gedaan toen wij op ons slechtst waren. Wat kunnen we nu doen om onze relatie met Hem te verpesten? Zondigen? Maar Hij vergrootte Zijn liefde voor ons al toen wij als gekken zondigden.

De foto

Je bent de vader van een puberzoon. Op een zaterdag, 02.00 uur in de ochtend, komt je zoon dronken thuis. Hij maakt je wakker doordat hij een lamp omver stoot als hij door de kamer strompelt. Nu waggelt hij door de hal, maar jij doet het licht aan en hij bevriest ter plekke als een konijn in de koplampen. Jimmy's haar is in de war en er zit kots op zijn shirt. Hij leunt met een arm tegen de muur om niet om te vallen, jouw blik ontwijkend door naar de grond te kijken. "Hoi, pap," weet hij nog uit te brengen. Het enige dat Jimmy wil is naar bed. Hij probeert bij zijn kamer te komen, maar jij plaatst jezelf tussen hem en de deur.

"Even wachten, Jim."

Je vraagt je af of je je vrouw wakker zult maken, maar Loes staat al in de deuropening van jullie slaapkamer, armen over elkaar. En nu slaat de inspiratie toe. Terwijl Loes en Jimmy zich afvragen wat er nu verder gaat gebeuren, haal jij je camera uit de halkast tevoorschijn. Je stelt de flitser in en wacht op het oranje lampje. Als alles klaar is, geef je de camera aan Loes, je loopt naar Jimmy, slaat je arm om hem heen met een grote grijns en je zegt: "Eentje van jou en mij samen, Jim. Loes, neem de foto." Jimmy's kin hangt nog steeds op zijn borst, maar jouw glimlach wordt breder als de flitser afgaat. Jimmy denkt dat je je verstand hebt verloren; Loes denkt hetzelfde. Nou ja, morgen weer een dag.

Valt mee. De volgende dag druk je de foto af. *Dit is jouw zoon.* Hij is gebeente van jouw gebeente, vlees van jouw vlees en je houdt van hem. Je neemt de foto mee naar je werk. De eerste persoon die je opzoekt is je baas. "Meneer Van der Broek, dit zijn mijn zoon en ik. Hij is mijn oudste zoon. Ik hou meer van hem dan van wat ook ter wereld." In de metro naar huis, laat je hem zien aan de man naast je, een volslagen vreemde. "Heb jij een zoon? Ik wel. Hier, dit ben ik met mijn oudste zoon Jimmy. Ik hou meer van hem dan van mezelf. Ik ben bereid te sterven voor deze knul!" Tranen vullen je ogen.

Dit is precies hoe God met ons pronkt tegenover het universum.

Dit is waarom we nu vrij zijn van zonde.

Wie we zijn ten opzichte van wat we doen

Hier is wat drukverlagend nieuws: wat we doen heeft geen effect op wie we zijn in Christus. Niet mij bedanken, dank God dat Hij Zijn Zoon gezonden heeft om je te rechtvaardigen in je slechtste toestand, niet in je beste. Hij heeft het niet alleen maar mogelijk gemaakt dat je aan dat kruis werd gered. Hij redde je toen. Het kruis was geen fundament dat Christus legde en dat nu jouw geloof nodig heeft om het te bekrachtigen. Nee. Je werd tweeduizend jaar geleden aan dat kruis gered en het enige dat God nu nog hoeft te doen is dat feit op een bepaald moment in je leven aan jou bekend maken. Je gelooft omdat je bent gered, je bent niet gered omdat je gelooft.

Er is een christelijk gezegde dat als volgt gaat, "God deed het. Ik geloof het. Daarmee is het geregeld." Dit gezegde heeft één regel teveel, namelijk de middelste. Haal de middelste weg en het gezegde wordt bijbels. Als het moet, zet dan de middelste regel aan het eind. Wat je ook doet, zet het niet tussen 'God deed het,' en 'Daarmee is het geregeld.' Want dat is godslastering.

Adam en Christus

De hele mensheid kookt in tot twee personen: Adam en Christus. Als je de wedloop wilt begrijpen, hoef je alleen deze twee maar te begrijpen, want ze vertegenwoordigen het geheel. Het is niet nodig om je tijd te verspillen met een studie volkerenkunde of menskunde of enige andere kunde, die ze tegenwoordig op universiteiten aanbieden. Lees de volgende alinea's en je hebt de mensheid in je broekzak. Iedereen, behalve Adam en Christus, kan de ring verlaten, koop popcorn en ga zitten.

De bijbel speelt Adam en Christus vaak tegen elkaar uit, terwijl de rest van de mensheid ademloos en hulpeloos aan de zijlijn staat. Deze onthulling onttoont de trots van velen en ik mag het graag zien. Maar noch onze fantastische werken, noch onze vreselijke zonden, zouden ooit effect kunnen hebben op onze uiteindelijke bestemming – *die* wordt bepaald door het werk van slechts twee personen.

In deze hoek...

Kijk en leer van deze bijbelse knokpartijen tussen Adam en Christus.

Romeinen 5:18 - "Kortom, zoals het door één overtreding voor alle mensen kwam tot veroordeling, zo komt het ook door slechts één rechtvaardige daad voor alle mensen tot rechtvaardiging van leven."

Romeinen 5:19 - "Want zoals door de ongehoorzaamheid van de ene mens, de velen tot zondaren aangesteld werden, zo ook, door de gehoorzaamheid van de Ene, zullen de velen tot rechtvaardigen aangesteld worden."

1 Korintiërs 15:22 - "Want evenals in Adam allen sterven, zo zullen ook in Christus allen levend gemaakt worden."

Als de onthulling begint door te dringen, klaagt een lezer: "Het is niet eerlijk dat ik werd veroordeeld in Adam."

Dit is de algemene klacht naar God toe, nadat mensen ontdekken dat ze, vanwege Adams overtreding, veroordeeld zijn tot ongeveer tachtig jaar rekeningen betalen en familieleden begraven.

"Het is niet eerlijk," zegt de lezer opnieuw, "Ik was er niet eens bij."

En dat was je ook niet.

"Ik heb niet gezondigd zoals Adam."

En dat deed je ook niet.

"Waarom zou *ik* inbegrepen moeten worden bij de veroordeling van die ongehoorzame man?"

Goeie vraag.

"Ik ben er niet voor in de rij gaan staan. Heeft iemand het aan mij gevraagd? Ik kan me niet herinneren dat iemand zei, "Meneer, zou u bij de veroordeling van Adam inbegrepen willen worden?" Dit is gebeurd voordat ik werd geboren, maar nu zit *ik* ermee opgescheept. Nu moet *ik* mijn brood verdienen in het zweet mijns aanschijns."

Het is een moeilijk begaanbare weg, dat geef ik toe. Een grote schande. Brood zou makkelijker verkrijgbaar moeten zijn. Wat vind je vrouw ervan?

"Cindy? Ze vindt het maar niks. Door Eva moet ze nu veel pijn lijden bij de bevalling. Toen ons laatste kind werd geboren, maakte ik de fout om Cindy te vragen hoe dat nou voelt. Ze greep me bij de keel, sloeg haar nagels in mijn nek, trok mijn oor bij haar mond en zei, 'Als je wilt weten hoe het voelt, Gerard, pak dan je onderlip en trek hem over je hoofd.'"

Ik begrijp je klacht, Gerard, echt waar. Maar luister nu goed, als ik me weer tot de lezers richt, en kijk naar de keerzijde van de medaille.

Gerard had gelijk. Zonder hen ook maar iets te vragen, heeft God Cindy en hem inbegrepen onder de vloek van de mens die de aarde inwijdde. Ze waren niet in de tuin; ze aten niet van de verboden vrucht. En toch werden ze onder Adam gesteld. Want vergeet niet: de hele mensheid is in Adam en Christus ondergebracht. Door Adam zijn allen veroordeeld. Maar door Christus zullen allen worden gerechtvaardigd.

Ik heb net de medaille omgedraaid. Heel snel; heb je 't gezien? Je hebt er al over gelezen in Romeinen 5:18,19 en 1 Korintiërs 15:22. Iedereen die veroordeeld is in Adam zal gerechtvaardigd worden in Christus – *en dit is ook niet eerlijk.*

Niemand van ons heeft erom gevraagd; niemand van ons hing aan dat kruis. En toch, door het werk van de Grote Man, zal iedereen die in Adam tot zondaar gesteld is, uiteindelijk rechtvaardig worden gesteld in Christus. Ben jij ontsnapt aan de veroordeling in Adam? Alleen dan kun je ontsnappen aan de rechtvaardiging in Christus.

Ondergaat iedereen deze rechtvaardiging tegelijkertijd? Nee. Net zoals iemand Adams vloek niet eerder kan ervaren dan op het moment van zijn of haar geboorte, zo kan ook niemand Christus' overwinning ervaren dan op het moment waarop Christus er voor kiest die aan hem of haar te onthullen. Maar het zal gebeuren voor elke zoon of dochter van Adam, is het niet in dit leven, dan in het volgende. Dit is het getuigenis van de bijbel:

1 Timoteüs 2:5,6 - "Want er is één God en één Middelaar van God en mensen, een Mens, Christus Jezus, Die Zichzelf geeft als een passende losprijs voor allen, *het getuigenis in de vastgestelde tijd.*"

1 Korintiërs 15:22,23 - "Want evenals in Adam allen sterven, zo ook, in Christus, zullen allen levend gemaakt worden. *Echter ieder in zijn eigen klasse.*"

Dezelfde allen, die in Adam sterven, zullen levend worden gemaakt (dat betekent leven verkrijgen buiten het bereik van de dood) in Christus. Nog een keer: als je ontsnapt bent aan de veroordeling in Adam, dan alleen kun je ontsnappen aan het resultaat van het kruis. De drie bijbelse knokpartijen tussen Adam en Christus, die ik je liet zien, zijn volmaakte parallellen. De menselijke theologie heeft de parallellen echter vernietigd, door iedereen onder Adams ongehoorzaamheid te plaatsen, maar slechts een aantal onder Christus' gehoorzaamheid. De menselijke theologie heeft de eerste onvrijwillig gemaakt, terwijl ze de laatste een zaak van vrije keus heeft gemaakt. De bijbel doet dit niet, mensen doen dit. En zodoende heeft de menselijke theologie Adam groter gemaakt dan Christus.

Hier schijnt niemand last van te hebben.

Iemand zei tegen me: "Ik heb Jezus gevonden."

"Dat is interessant," antwoordde ik. "Ik wist niet dat Hij zoek was."

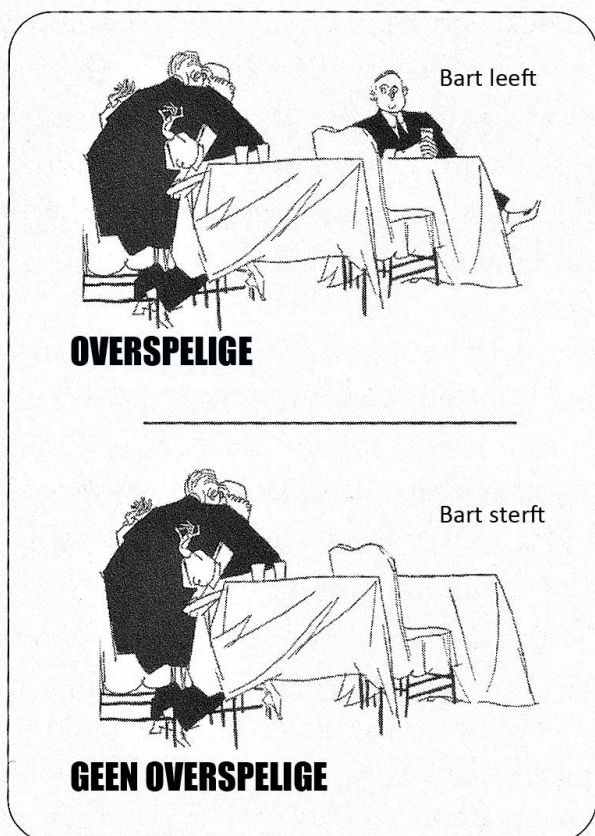
Velen beweren dat, terwijl ze nooit voor Adam gekozen hebben, ze ondanks dat wel voor Christus hebben gekozen. Ik begrijp dat deze mensen het *gevoel hebben* dat ze voor Christus kiezen, maar in werkelijkheid heeft Christus hen gekozen. Jezus vertelde zijn discipelen, "Jullie hebben niet Mij uitgekozen, maar Ik jullie" (Johannes 15:16). Ik geloof dat Jezus wist waarover Hij sprak.

In Adam was al onze rechtvaardigheid als smerige voddën; staat in Jesaja 64:6. Wat we ook voor goeds deden in Adam, we konden niet ontkomen. Frustrerend en oneerlijk? Zeker. Maar keer nu de medaille eens om. Wel voorzichtig, want juist hier raken veel mensen het spoor van de parallel kwijt. Zoals niets van onze rechtvaardigheid telde in Adam, zo telt geen enkele van onze zonden in Christus. Ik weet dat dit radicaal klinkt en dat is het ook. Het kruis was radicaal. We oogsten nog steeds wat we zaaien in het vlees, maar deze zaak van rechtvaardigheid/zonde is een *geestelijk* principe, geen vleeselijk: zonde kan ons nu niet scheiden van de liefde van God.

Niet eerlijk.

Je ziet hem wel, je ziet hem niet

Omdat ik je zo ver weg sleep van de drempel van de traditionele leer, zal ik je een praktisch voorbeeld geven van deze bijbelse waarheid.

Romeinen 7: 2,3 -

"Want een gehuwde vrouw is aan een levende man gebonden door de wet. Echter indien de man zou sterven, is zij ontslagen van de wet van de man. Dus zal zij dan, terwijl de man leeft, een overspelige heten wanneer zij van een andere man zou worden, echter wanneer de man zou sterven, is zij vrij van de wet, geen overspelige als zij van een andere man wordt."

Hier hebben we een vrouw, die door het huwelijk gebonden is aan haar man. Als ze met een andere man vrijt, terwijl haar echtgenoot leeft, wordt ze overspelig genoemd. Maar, als haar echtgenoot sterft terwijl ze met die andere man is, is ze niet overspelig.

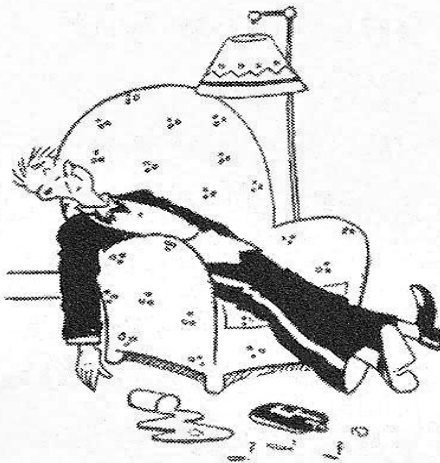
Laten we de vrouw Linda noemen en de onwettige minnaar Leo. In beide gevallen vrijt Linda met Leo. Dit is het gewone rekensommetje; er verandert niets aan Linda en Leo's kant van de vergelijking. In Paulus' voorbeeld, of deze vrouw nou wel of niet als overspelig wordt aangemerkt, hangt het er niet van af wat zij of haar minnaar doet, maar van wat een derde partij doet, namelijk, haar echtgenoot Bart.

In het eerste gedeelte van het voorbeeld is Linda een overspelige. In het tweede gedeelte niet. Wat verandert er in de vergelijking aan de kant van Linda? Goed kijken. Het antwoord? Niets. In beide gevallen vrijt ze met Leo. Of, in de woorden van Paulus, ze 'laat zich met iemand anders in'. Wat maakt dan het verschil of Linda overspelig is of niet? *Het gedrag van een andere man*, namelijk haar echtgenoot Bart. Als Bart leeft, is Linda een overspelige. Als Bart doodgaat, is ze geen overspelige. De zaak die alles verandert is de handeling van Bart.

Pas dit nu eens toe op ons en Christus. Het werkt zo:

"Kortom, zoals het door één overtreding voor alle mensen kwam tot veroordeling...", Romeinen 5:18

VEROORDEELD

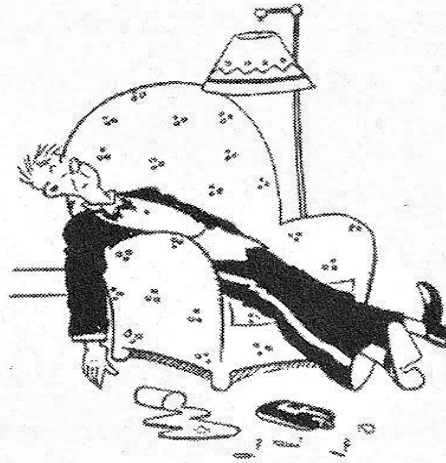

Dit is de zondaar Eddie in Adam.

"Door één mens is de zonde de wereld binnengekomen"- Romeinen 5:12

"...zo komt het ook door slechts één rechtvaardige daad voor alle mensen tot rechtvaardiging van leven." Romeinen 5:18

GERECHTVAARDIGD

Dit is de zondaar Eddie in Christus.

"Toen wij nog zondaars waren, is Christus voor ons gestorven. Nu wij gerechtvaardigd zijn in Zijn bloed, zullen wij gered worden van de toorn." Romeinen 5:8,9

Op het linker plaatje is Eddie een zondaar. Op het rechter plaatje is Eddie nog steeds een zondaar. Wat verandert er aan Eddie's kant van de situatie? Niets. In beide gevallen is Eddie een zondaar. Waar hangt het dan van af of Eddie als veroordeeld of als rechtvaardig wordt beschouwd? Hangt het af van iets dat hij doet? Nee. Het gedrag van twee vertegenwoordigers, namelijk Adam en Christus, bepaalt of Eddie veroordeeld of gerechtvaardigd is.

Pas het nu eens persoonlijk toe. Zolang we in het vlees zijn, zondigen we. Terwijl we zondaars zijn in Adam, ervaren we veroordeling. Maar terwijl we zondaars zijn in Christus, ervaren we rechtvaardiging. Wat verandert er aan onze kant van de situatie? Ik heb het al vaak herhaald, maar het antwoord is een woord van vijf letters, dat begint met een 'n' en eindigt op een 's'. Het antwoord is 'niets'.

Dit doet de logici onder ons vaststellen dat niet ons besluit om Jezus aan te nemen ons aanvaardbaar maakt voor Christus. Als het wel zo was, dan zouden we moeten zeggen dat redding geschiedt door de zonde net zo lang in de wacht te zetten totdat we een rechtvaardige beslissing hebben genomen. Maar Romeinen 3:10 zegt dat niemand dat kan doen, want "niemand is rechtvaardig, nee, niet één." De bijbel zegt ook (Romeinen 5:8) dat Christus voor ons stierf toen wij nog zondaars waren. Aangezien één van de vele zonden van zondaars het afwijzen van Christus is, is de overdonderende waarheid dus dat Christus redt terwijl mensen Hem afwijzen, niet terwijl ze Hem aannemen.

Ga eens even terug naar de cartoon over Eddie. Op het rechter plaatje zie je Eddie, net voordat ik hem het goede nieuws vertelde dat Jezus Christus hem tweeduizend jaar geleden al redde en rechtvaardigde. Hij was stomverbaasd. Eddie zei dat de voorganger van zijn oude gemeente hem had verteld dat, om te worden gered en gerechtvaardigd, hij de zonde tenminste zo lang tegen moest houden totdat hij een verstandige beslissing had genomen. Dit zorgde er alleen maar voor dat hij meer ging roken en drinken, omdat hij zich zo onbekwaam voelde om dat te doen. Toen hij het goede nieuws hoorde dat, ondanks zijn roken en drinken, Christus hem tweeduizend jaar geleden redde en rechtvaardigde, geloofde Eddie dit. Hij kwam vervolgens zijn stoel uit, nam een douche, zette koffie en zei tegen me dat hij, aangezien hij al gered en gerechtvaardigd was (en dit door de genade van God kon geloven) hij er net zo goed naar kon gaan leven.

Romeinen 5:20 – "waar zonde toeneemt, overstijgt de genade"

Waar komt *dat* vers vandaan? Antwoord: uit de pen van een bevlogen zondaar – Paulus.

Je kunt genade niet weg-zondigen. Romeinen 5:20 is geen drukfout. Je kunt zondigen, zondigen en nog eens zondigen, maar je kunt je redding niet verknallen. In feite levert zondigen, zondigen en nog eens zondigen alleen maar genade, genade en nog eens genade op. Als het niet je gedrag was waardoor je in Christus kwam (wat het heldere getuigenis is van 2 Timoteüs 1:9), hoe kan het dan je gedrag zijn dat je eruit gooit?

Dit heb je nog nooit in de kerk gehoord omdat jouw kerk dit niet gelooft. Jouw kerk gaat ervan uit dat het soort vrijheid, die we hier uit de doeken doen – zelfs wanneer ze het zouden geloven – meer zonde zou aanwakkeren. Christelijke leiders vertrouwen genade niet en jou vertrouwen ze er zeker niet mee. En dus ondersteunen ze genade met wet, maken zichzelf de beheerders ervan, en sturen jou op een schuldexpeditie elke keer wanneer je een zondagsdienst mist of één van hun regels overtreedt. Maar zoals we zagen bij Eddie, het besef van genade doet je minder zondigen, omdat je zo dankbaar bent voor je verkregen vrijheid. Het is een prachtige paradox. Van de geestelijkheid te horen krijgen dat je in ieder geval zolang moet stoppen met zondigen totdat je je "vrije genade" hebt verdiend, is iets dat eerlijke mensen, zoals Eddie, naar het drankkastje toe drijft. De waarheid doet dat niet.

De waarheid laat mensen sinaasappelsap drinken en Jezus loven voor datgene wat ze zelf onmogelijk zouden kunnen doen.

Alles is mij geoorloofd

Paulus zei in 1 Korintiërs 6:12 - "Alles is mij geoorloofd, maar niet alles is nuttig." Heb je *deze* waarheid ooit in de kerk gehoord? Waarschijnlijk niet. Maar ik durf erom te wedden dat je deze hebt gehoord:

Voorganger Kees: Alles is jullie geoorloofd.

Gemeente: (gezamenlijk) *Echt waar?*

Voorganger Kees: Ja, en hier is een lijst met verplichtingen, opgesteld door oudste Bert en mijzelf..

Jezelf de vrijheid toestaan om alles te doen is de enige manier om je vlees in toom te houden. Ik weet dat het een paradox is, maar het is toch waar. Het is ook waar dat "niet alles nuttig is." Met andere woorden, zes Big Macs per dag eten zal niet je redding in gevaar brengen (genade zal je met veel genoeg overweldigen), maar je zult waarschijnlijk voor het eind van de maand overlijden aan een hartkwaal.

Twist and shout

Men zal mijn woorden verdraaien, ik weet het, omdat er mensen zijn die hun brood verdienen met het uitsluiten van genade om werken in te voeren. En zo zullen ze het doen: "Martin Zender zegt dat we er op uit moeten om meer te zondigen, zodat de genade zal toenemen. Laten we naar buiten gaan en bij oude vrouwtjes hun wandelstokken wegtrappen."

Nou, ik heb net even dit document nagezocht op bepaalde woorden en ik kon zowel "wandelstokken" als "wegtrappen" als "oude vrouwtjes" nergens ontdekken. Sommige van die oudere vrouwen zijn heel goed met hun bewegingsapparatuur en ze zullen je ergens iets geven als aandanken.

Dit zonde/genade argument is niets nieuws. Paulus verwachtte het in zijn tijd al. Nadat hij de radicale waarheid van Romeinen 5:20 had voorgelegd, voegt Paulus er in Romeinen 6:1-2 vlug aan toe: "Wat zullen wij dan zeggen? Dat we mogen doorgaan met zondigen, opdat de genade zou toenemen? Moge het daar niet van komen!"

Dit argument was al tevoorschijn gekomen in Romeinen 3:5 en Romeinen 3:8. Het komt weer boven in Romeinen 6:15. Paulus veroordeelt de theoretische vraag niet (de vraag is het bewijs dat zijn schokkende kwartje is gevallen), hij veroordeelt een bevestigend antwoord *op* de vraag. Het feit dat deze argumenten ter tafel komen bewijst dat de theoretische redetwisters in ieder geval Paulus' boodschap hebben begrepen. Dat is meer dan tegenwoordig van mensen gezegd kan worden.

'Ik garandeer je
dat je genade kunt verpesten.
Genade is niet wat je denkt
dat het is.
Jezus is niet van plan
om je te laten ontkomen.
Ik weet bijna zeker
dat je uiteindelijk
iets heel, heel erg zondigs
zult doen, waardoor je
naar de hel gaat.'

Niemand begrijpt Paulus' boodschap vandaag de dag omdat niemand die hoort. Welk gemeentelid staat er vandaag op in de kerk en zegt, "Dominee, bedoelt u dat we meer zouden moeten zondigen, zodat de genade toeneemt?" De preek van de voorganger nodigt niet uit tot dergelijke kritiek omdat zijn boodschap er niet een is van radicale genade. Wat zijn verkondiging uitlokt is, "Welke zonden moet ik vermijden, dominee, zodat ik aanvaardbaar ben voor God?" Of, "Welke zonden heb ik al begaan, dominee, die Gods gedachten over mij hebben aangetast?" Professionele voorgangers prediken nooit over Romeinen 5:20, ze citeren het zelfs niet eens; in feite verbannen ze het naar de buitenste duisternis, waar het weent en met zijn tanden knarst.

Waar Paulus' radicale leer van genade vrijuit gaat, daar zijn geen misverstanden. Waar de verbazingwekkende kracht van genade nooit wordt verkondigd, rijst ook nooit de verbazingwekkende vraag van Romeinen 6:1. Dat *ik* voor mijn levensonderhoud met deze vraag pareer, verzekert me ervan dat ik Paulus correct weergeef en dat mijn genadeboodschap vandaag net zo waar en opzienbarend is als tweeduizend jaar geleden.

HET DENKEN VERNIEUWEN

“Want door geloof wandelen wij, niet door waarneming.”
- *de apostel Paulus, 2 Korintiërs 5:7*

Objectieve waarheid

Heb je wel eens gehoord van objectieve waarheid? Objectieve waarheid geeft niets om hoe je erover denkt. Dat is een Martin Zender definitie. Het woordenboek definieert objectief als volgt: “niet aangedaan door persoonlijke gevoelens of vooroordeel; op de feiten gebaseerd; onpartijdig.” Zoals ik al zei, objectieve waarheid geeft niets om hoe je erover denkt.

Wat zijn jouw persoonlijke gevoelens over het opgaan van de zon iedere morgen? Heb je het er moeilijk mee? Vind je het opwindend? Zet het je aan tot eieren bakken – of tot omdraaien in bed? De zon geeft niks om jouw mening; ze komt op ongeacht wat jij ervan vindt. De zon die elke morgen de aarde verlicht is objectieve waarheid. Je kunt het leuk vinden, je kunt er een hekel aan hebben, je kunt de luxaflex ertegen sluiten of hem je slaapkamer binnenlaten. Hoe dan ook, *here comes the sun*.

De dingen die ik je verteld heb in het voorgaande deel zijn objectieve waarheden. Dit zijn de dingen die Christus al voor je gedaan heeft, of je het nou leuk vindt of niet. Je mag ze dan misschien niet zien of voelen, maar ze zijn daarom niet minder waar.

Vrijheid van zonde is één van deze waarheden. Vrijheid van zonde is een gedane zaak. Het werd tweeduizend jaar geleden volbracht op Golgotha. Nu je hebt gezien hoe de hele mensheid is samengebracht in het werk van twee, kun je beter begrijpen hoe vrijheid van zonde gedijt onafhankelijk van jouw wandel. Het concentreert zich alleen op wat Christus heeft gedaan aan het kruis. Het gelukkige resultaat is dat je vrij bent van de schuld, veroordeling en ontmoediging, die normaal gesproken volgen in het kielzog van mislukking.

Bevrijd van zonde

Romeinen 8:2 - "Want de wet van de geest van het leven in Christus Jezus bevrijdt jullie van de wet van de zonde en de dood.

Romeinen 6:18 - "Nu, vrij gemaakt van Zonde, zijn jullie slaven geworden van Gerechtigheid."

Romeinen 6:11 - "Zo ook jullie, reken jullie dus dood, inderdaad, voor Zonde, maar levend voor God in Christus Jezus, onze Heer."

Dat is raar. Het voelt niet alsof ik vrij ben van zonde. Maar zo is het met objectieve waarheid. Objectieve waarheid is gebaseerd op feiten, niet op gevoelens. Dat is waarom Paulus in **2 Korintiërs 5:7** spreekt van wandel door geloof, niet door waarneming. Laat dit vers een anker voor je zijn door heel dit deel.

In de drie bovengenoemde verzen zijn de eerste twee feiten en de derde is een krachtige aanbeveling, gebaseerd op de feiten. Hier zijn de mogelijkheden: Je kunt de feiten geloven (wandelen door geloof) en met een sigaretje erbij van het derde vers genieten, of je kunt je aandacht op de sigaret richten (wandelen door waarneming), jezelf een schop geven omdat je zo'n zondaar bent en alle drie de verzen negeren.

Wat betreft Romeinen 6:11, reken jullie dus dood, inderdaad, voor Zonde, heeft niets te maken met hoeveel of hoe weinig je zondigt. Je kunt dood zijn voor Zonde en nog steeds een zondaar zijn. Hoe? Dood zijn voor Zonde (ik schrijf het hier met een hoofdletter om het te verpersoonlijken) betekent dat je dood bent voor zijn beschuldigingen dat God nog steeds kwaad op je is. Je luistert niet naar Zonde als hij zegt hoe schuldig en veroordeeld je bent. Waarom? Omdat je dat niet bent. Dood zijn voor Zonde is als dood zijn voor de wereld. Je bent in de wereld, maar niet ervan; je hoort haar geroep niet. Dood zijn voor Zonde betekent niet dat je niet langer zondigt. Je schenkt alleen geen aandacht meer aan Zondes hatelijke opmerkingen.

Ik moet je nu twee heel belangrijke dingen vertellen over bevrijding van zonde. Deze vereisen een wandel door geloof, niet door waarneming. Deze twee simpele verklaringen zullen je leven veranderen en zullen bevrijdingssessies overbodig maken:

- Bevrijding van Zonde komt niet door hem te overwinnen, maar door hem dood te verklaren.
- Bevrijding van Zonde verandert zonde niet, het verandert jouw houding *ten opzichte van zonde*.

Mijn excuses aan de commissie bevrijding.

Een slaaf van subjectiviteit

In mijn opwinding over deze objectieve fragmenten, vergat ik je de definitie van subjectiviteit te geven. Zo omschrijft het woordenboek het: "de nadruk leggen op of relateren aan de eigen stemmingen, houdingen, meningen, enz." Subjectiviteit vereist daarom een wandel door waarneming.

Abraham Lincoln bevrijdde de slaven bijna 150 jaar geleden. Dit is objectieve, historische waarheid. Het is iets dat Abraham Lincoln *deed*. Is er vandaag een Afrikaanse Amerikaan die nog steeds beweert dat hij een slaaf is? Dat zal wel niet, want anders had Oprah Winfrey hem of haar al lang geïnterviewd. Maar laten we zeggen dat er eentje was.

Oprah: Zo, meneer Williamson, dus u gelooft werkelijk dat u nog een slaaf bent?

Williamson: Dat doe ik, Miss Oprah.

Oprah: Maar Abraham Lincoln bevrijdde de slaven 150 jaar geleden.

Williamson: Dat zeggen ze, Miss Oprah. Maar ik zit vast aan iets subjectiefs.

Oprah: Kunt u dat wat duidelijker maken, meneer Williamson?

Williamson: Zeker. Ik *voel* me nog steeds als een slaaf. Ik ben in de, zeg maar, slaven *stemming*. Begrijpt u?

Oprah: Ja, ik weet wat subjectiviteit is. Het lijkt me dat je wandelt door waarneming – *jouw* waarneming.

Williamson: Zo zou je dat misschien kunnen zeggen.

Oprah: Maar vind je niet dat objectieve waarheid dat aan de kant schuift? Waar is je geloof in de Emancipatie Proclamatie?

Williamson: Ja, nou, waar *is* die Emancipatie Proclamatie dan?

Oprah: Het is waar dat het originele document verloren is gegaan bij de Chicago Brand, maar ik zie niet waarom dat een bezwaar zou moeten zijn.

Williamson: Tja, ik ben nou eenmaal niet zo'n objectief type, Miss Oprah. U *zegt* dat meneer Abraham zoveel jaar geleden zoiets heeft geschreven, maar ik zie het nergens. En zelfs al zou ik het kunnen zien, dan weet ik niet of ik het zou geloven. U kunt wel zeggen, "dit is objectieve waarheid," maar objectieve dingen zijn te moeilijk om te begrijpen. Ik hou vast aan mijn stemmingen en gevoelens. Die zijn voor mij gemakkelijker.

Oprah: Maar krijgt u daardoor niet juist heel veel problemen? Wat zijn uw doelen voor de toekomst?

Williamson: Eén doel maar, Miss Oprah. Vrijheid. Ik zie er naar uit om tegen het eind van de week in Canada aan te komen.

Oprah: Weet u zeker dat u niet dieper wilt ingaan op wat Abraham Lincoln in 1863 heeft gedaan? Ik vraag u dit als vriend. Kunt u niet gewoon geloven dat President Lincoln uw vrijheid heeft vastgelegd in de wet en dat deze wet u vandaag beschermt?

Williamson: Nou moet u me niet in de war gaan maken, Miss Oprah. Ik heb mijn subjectieve koers voor de komende dagen uitgestippeld. Ik kan nu niemand gebruiken om me te hersenspoelen met hun objectieve ideeën.

Oprah: Nou, heel veel succes, meneer Williamson.

Een absurd interview? Ja. Maar niet absurder dan iemand die tweeduizend jaar geleden bevrijd werd van zonde en die daar nu nog steeds voor aan het vechten is. *Voelt* deze persoon zich schuldig? *Lijkt* het er voor hem of haar op alsof Gods veroordeling nog steeds van kracht is? Objectieve waarheid mag dan moeilijker te vatten zijn dan de subjectieve wereld die zich recht voor je neus afpeelt, maar het is de moeite van het proberen waard. Het is het verschil tussen wandel door geloof en wandel door waarneming. Het is het verschil tussen geluk en schuld.

Bevrijd van zonde en tegelijk zwak in het vlees

Romeinen 6: 18,19 - "Nu, vrij gemaakt van Zonde, zijn jullie slaven geworden van Gerechtigheid. Ik spreek als een mens, vanwege de zwakheid van jullie vlees."

De apostel Paulus heeft daar een waarheid tussen laten glijden, zo geraffineerd, dat velen het ontgaat. Heb je gezien hoe Paulus de Romeinen bevrijd van zonde verklaarde en tegelijkertijd zwak in het vlees? Religie heeft je verteld dat deze dingen elkaar uitsluiten. Niet waar. Dit is het resultaat als je begrijpt dat objectieve waarheid (geloof) subjectieve inzichten (waarneming) aan de kant schuift.

Iemand heeft donderdag één miljoen euro op je bankrekening gestort. Maar niemand heeft het je verteld. Dus vandaag zit je nog steeds te tobben over je energierekening en je knorrende maag en je draagt nog steeds oude kleren. De waarheid – de objectieve waarheid – is dat je rijk bent. Dat je leeft als een armoedzaaier doet niets af van je feitelijke welvaart. De waarheid van je rijkdom is objectieve waarheid. Jouw ontkenning daarvan is wat je vastketent aan wat je zintuigen waarnemen. Je bent een subjectieve boer die woont in een objectieve villa.

In het Williamson interview, probeerde Oprah Winfrey de nadruk te leggen op iets dat Abraham Lincoln *deed*. Aangezien menselijke ervaringen geen historische feiten kunnen veranderen, deed Oprah het juiste. Laat me Romeinen 8:2 nog eens aanhalen, alleen nu doe ik er vers 3 ook nog bij:

“Want de wet van de geest van het leven in Christus Jezus bevrijdt jullie van de wet van de zonde en de dood. Want wat onmogelijk was voor de wet, waarin ze zwak was door het vlees, deed God, door Zijn eigen Zoon te zenden in de gelijkenis van het vlees van de zonde en wat zonde betreft, Hij veroordeelt zonde in het vlees.”

De allerbelangrijkste woorden van deze tekst, behalve “Christus Jezus bevrijdt jullie van de wet van de zonde en de dood”, zijn de woorden “DEED GOD.” Ik heb deze woorden in mijn bijbel zo vaak omcirkeld dat de afdruk van mijn pen drie bladzijden verder nog zichtbaar is. Vrijheid van zonde is iets *dat God deed*. Punt uit. Klaar. Ondertekend, verzegeld, verzonden en bezorgd.

Voordat we dit gedeelte verlaten, merk nog even op hoe Paulus dit gedeelte begint met “*Nu, vrij gemaakt van Zonde...*” Dit is waar ik het steeds over had. De Romeinen werden *toen* bevrijd van Zonde. Zoals jij dat vandaag bent. Het was toen een gedane zaak, het is nu een gedane zaak. Het was toen een objectieve waarheid en dat is het vandaag ook. Het resultaat hiervan, zegt Paulus, is dat de Romeinen “slaven zijn geworden van Gerechtigheid.” Let op: ze *zijn* slaven geworden van Gerechtigheid. Betekent dit dat niemand van de Romeinen rookte? Nee, dat betekent het niet. “In dienst gekomen van Gerechtigheid” wil zeggen dat ze nu het eigendom waren van Jezus Christus in plaats van het eigendom van Zonde. Er is nog niets veranderd bij de Romeinen, ze zijn alleen in andere handen overgegaan. Eerst waren ze in dienst van Zonde en nu zijn ze in dienst van Gerechtigheid en dat allemaal als gevolg van wat God deed.

Tromgeroffel graag...

Romeinen 8:10 lijkt zo’n anticlimax: “Maar indien Christus in u is, dan is het lichaam, inderdaad, dood vanwege zonde, maar de geest is leven vanwege gerechtigheid.”

Deze woorden, “Indien Christus in u is...” klinken als tromgeroffel. De woorden zijn zo vol van trompetgeschal dat je verwacht dat er iets fantastisch volgt, zoiets als, “Indien Christus in u is... dan gaat u al uw goddelijke doelen verwezenlijken.” Of, “Indien Christus in u is... dan is de zonde niet meer dan een vage herinnering.”

Maar nee. Wat zegt het vers werkelijk? "Indien Christus in u is, *dan is het lichaam, inderdaad, dood vanwege zonde...*".

Als Christus in je is, dan blijft het lichaam vlees. Als je adem slecht was voor Christus, dan zal hij daarna ook slecht zijn. De geest zal niet, aan deze kant van de onsterfelijkheid, een vernederd lichaam veranderen in een verheerlijkt lichaam. Het is waar dat de invloed van Christus een vernederd lichaam ertoe aan zal zetten om, bijvoorbeeld, een pan soep te koken voor een zieke buur. Dat is het moment waarop het tweede deel van het vers gaat meedoen, "maar de geest is leven vanwege de gerechtigheid." Wat hier belangrijk is om te onthouden is: geest is geest en vlees is vlees. De geest zal het

vlees beïnvloeden, maar hij zal het niet veranderen aan deze kant van de onsterfelijkheid.

Nu zie je de echte sensatie van het vers. De aanwezigheid van Christus in je leven is niet het startsein voor jou om te presteren. De aanwezigheid van Christus in je leven zet de geest aan het werk, niet jou.

Ik zal nooit vergeten hoe geweldig het voelde toen ik begreep dat ik niet hoefde te leven als Jezus Christus. Ik ervoer volmaakte vrede toen ik begreep dat het de bedoeling was dat Jezus Christus Zijn leven zou leven door mij.

"Stay High, Sweet Chariot"

Waarom zijn zoveel mensen bang voor Christus? Dat is omdat ze leven met het misverstand (veroorzaakt door hinderlijke Christenen) dat een wandel met Christus betekent dat ze slechte (maar leuke) gewoonten moeten opgeven. Dat was Eddies probleem in het vorige hoofdstuk. Verrassend genoeg was het Eddies gemeente die hem tegen God opzette. Zoals het afvallige Israël van vroeger dagen, zo is het traditionele Christendom Gods ergste public relations nachtmerrie. Onbewust maken ze Zijn naam zwart onder weldenkende mensen waar dan ook, ze kennen Hem zulke afstotelijke eigenschappen toe en hangen Hem zulke achterlijke doctrines om Zijn nek (doctrines zoals: "Ik zal onvoorwaardelijk van jou houden, zolang jij ook van Mij houdt") dat zelfs de meest doorgewinterde ongelovige er niets van kan brouwen, laat staan dat hij ze kan geloven.

Eddie's dominee vertelde hem dat hij tenminste zolang moest stoppen met zondigen totdat hij een verstandige beslissing had genomen en Christus had aanvaard en als hij dat niet deed, zou hij naar de hel gaan. Aangezien Eddie niet het gevoel had dat hij dit soort rechtvaardigheid in zich had (hij was de enige persoon in de kerk die eerlijk was, want "Niemand is rechtvaardig, nee, niet één," Romeinen 3:10) ontmoedigde de boodschap van de dominee hem en maakte dat hij meer ging drinken. Pas toen ik Eddie vertelde dat Christus hem al gerechtvaardigd had, werd hij zo blij (dat was het werk van de geest in hem) dat hij een beter leven wilde gaan leiden.

Eddie doorzag de schijnheiligheid van hen die beweerden een boodschap van genade te brengen, maar hem toen vertelden dat hij die 'moest aannemen'. Hij was door genade gered, verzekerde de dominee hem, maar als hij Jezus niet 'aannam', dan zou Jezus hem niet aannemen. *Merkwaardig soort genade*, dacht Eddie, terwijl hij nog een teug Jack Daniels achterover sloeg. Ik vertelde Eddie dat Jezus Christus hem al aangenomen had, zelfs toen hij nog een zondaar was. Toen hij eindelijk doorhad dat redding een feit is en geen uitdaging, geloofde Eddie wat Christus voor hem had gedaan en wenste hij te leven voor die Ene, Die hem had verlost van zonde en dood.

"Ik ga naar de kerk, zodat Jezus mij niet zal martelen."

Ik heb medelijden met ongelovigen – met iedereen, eigenlijk – die denken dat traditionele christelijke bijeenkomsten, diensten, Bijbelstudies en dergelijke hun lasten zullen verlichten. Eerst wordt hun verteld dat ze 'een verstandige beslissing om in Jezus te geloven' moeten maken, want anders zal Jezus geen andere keus hebben dan hen uit te leveren om voor eeuwig gemarteld te worden. Dit zal natuurlijk 'het goede nieuws' worden genoemd. Vervolgens zal hun gezegd worden dat ze God moeten laten zien hoe dankbaar ze zijn dat ze aan deze eeuwige marteling ontsnapt zijn, door hun slechte gewoonten op te geven, door onvoorwaardelijk van mensen te houden, door gedoopt te worden en door regelmatig naar de kerk te gaan. Als ze hierin falen, dan wordt hun verteld dat het mogelijk is dat ze waarschijnlijk toch niet echt gered zijn en dat Jezus hen uiteindelijk alsnog zal moeten laten martelen. Wauw. Wat een boodschap. Wat een evangelie.

Kippenlijven

Als Christus in je is, dan is wel het vlees dood, maar de geest is leven (Romeinen 8:10). Met andere woorden, je geest is al in de wolken lang voordat je lichaam door heeft wat er aan de hand is. Als je verwacht dat je lichaam je openbaringen bijhoudt dan ga je tegen een teleurstelling aanlopen. Gelovigen die steeds hun lichaam controleren zijn diep ongelukkige mensen. Het medicijn? **Romeinen 6:6 –**

“Dit wetend, dat onze oude mens is gekruisigd samen met Hem, opdat het lichaam van Zonde teniet gedaan zou worden.”

De waarheid van onze kruisiging met Christus kalmeert ons lang voordat ons vlees ons gehoorzaamt. Lees het vers nog eens: onze oude mens is gekruisigd (gedane zaak), opdat het lichaam van Zonde teniet gedaan zou worden (toekomstverwachting). Dus zouden we niet in paniek moeten raken als onze lichamen achter onze openbaringen aanlopen. Zo zal het altijd zijn tot op de dag dat Christus ons verandert. Ja, wij zuchten in onszelf in afwachting hiervan – lees Romeinen 8:23 – terwijl we wachten op de verlossing van onze lichamen; onze lichamen drijven ons soms tot wanhoop. Maar we moeten niet zo diep zuchten totdat we ontmoedigd en gefrustreerd raken. We willen de verandering, natuurlijk, maar we moeten niet op Gods tijd vooruitlopen.

Heb je ooit een kip gezien met een afgehakte kop? Ik niet, Godzijdank. Maar mensen die het weten kunnen, zeggen dat, wanneer je de kop van een kip afhakt, de kip rond de boerderij blijft rennen totdat zijn lijf in de gaten krijgt wat hem net is overkomen.

Vreemd.

Christus heeft de zonde een doodsklap verkocht. Door Zijn werk aan het kruis kan de zonde ons niet langer veroordelen. Het lastige hiervan is dat deze waarheid veel slimmer is dan onze lichamen. Onze vrijheid van zonde is verkregen lang voordat we stoppen met zondigen. Net als in het voorbeeld van de kip zonder kop, zijn onze lichamen langzaam met zich realiseren wat er op geestelijk gebied volbracht is. Het is moeilijk om onszelf te overtuigen dat we vrij zijn van zonde terwijl onze lijven rond de boerderij rennen.

Dit is het moment waarop de wandel door geloof actief wordt. Kan onze geest met Christus hoog in de wolken zijn wanneer ons lichaam slobbert uit de trog? Ja, als we wandelen door geloof, niet door waarneming. Deze manier van wandelen inspireerde Paulus' opmerkelijke advies in Romeinen 6:13 – “Presenteer jullie zelf voor God, alsof jullie tussen de doden waren, maar nu leven.”

Bedoelt Paulus werkelijk dat we *moeten doen alsof* we tussen de doden waren, maar nu leven? Dit is zeker de gedachte van “alsof”. Het is een wandel door geloof. Nou, kijk eens naar jezelf. Hoe zou het iets anders kunnen zijn?

In de lucht krabben

Een ander voorbeeld uit de natuur zal deze waarheid verduidelijken. Heb je ooit gehoord van fantoom pijn? Fantoom pijn is een psychologisch verschijnsel dat geamputeerden plaagt. Een man bij wie een been is afgezet, bijvoorbeeld, zal nog lang pijn blijven voelen in het 'been' nadat het verdwenen is. Hij zal zelfs jeuk voelen aan het 'been' en zal vaak zijn hand uitstrekken om te krabben.

Margreet: Benny, wat doe je?

Benny: Waar lijkt het op?

Margreet: Het lijkt alsof je naar mijn vloerkleed zit te zwaaien.

Benny: Nee hoor. Ik krab aan mijn rechterbeen.

Margreet: Maar, Benny. Je *hebt* geen rechterbeen.

Benny: Bemoei je met je eigen zaken, Margreet, en pak een stoel om eronder te schuiven.

Zes maanden geleden werden de tenen van de opa van mijn vrouw geamputeerd. Laatst vroegen we hem hoe hij zich voelde.

"Mijn tenen doen pijn!", zei hij.

Het was fantoom pijn.

Het verstand weet dat het lichaamsdeel weg is, maar het lichaam stuurt nog steeds signalen dat het deel pijn doet of jeukt. Zo is het ook met vrijheid van zonde. Soms moet je gewoon de feiten accepteren terwijl je jezelf een sigaret ziet roken.

Leven in geloof

Galaten 2:20 – "Met Christus werd ik gekruisigd, toch leef ik. Niet langer ik, maar levend in mij is Christus.

En wat ik nu leef in het vlees, leef ik in geloof dat is van de Zoon van God, Die mij liefheeft en Zichzelf voor mij overgeeft".

Paulus beseftte dat hij met Christus was gekruisigd. Maar Paulus leefde toch nog? Ja. "Gekruisigd met Christus" is een spreekwijze die aangeeft dat we zo vereenzelvigd zijn met Christus in Zijn dood dat je niet langer verward bent in wat jij doet, maar in wat Hij deed. Je ziet Hem nu in plaats van jezelf. Wat een heerlijke plaats. Paulus had de waarheden van Golgotha zo grondig toegepast dat hij zichzelf als gestorven beschouwde en weer opgewekt met Christus. Dit is een dappere wandel door geloof die werkt ondanks onze falende omhulsels. Ja, zelfs Paulus bezat een falend omhulsel, want lees maar hoe hij eindigt: "hetgeen ik nu in het vlees leef, dat leef ik in geloof."

Geloof ontkent bewijs. Paulus' lichaam was niet volmaakt en dat wist hij. Had hij er last van? Soms ja, net zoals wij last hebben van ons lichaam. Paulus' lichaam was druk bezig om hem die waarheden uit het hoofd te praten, die zijn verstand al lang had geaccepteerd: "*Jij? Gerechtvaardigd?* Je leeft in een fantasiewereld, Paulus. Kijk me aan. Kijk naar je lichaam." Maar Paulus weigerde dat. Het leven dat Paulus nog in het vlees leefde, leefde hij in geloof. Geloof is de enige oplossing voor een lichaam dat weigert een openbaring te aanvaarden.

We bewijzen Paulus een slechte dienst door hem af te beelden in gebrandschilderd glas. Het woord geloof hier zegt ons dat Paulus iets als een feit accepteerde dat hij met zijn zintuigen niet kon bespeuren. Was dat niet het geval geweest, waar zou dan het geloof blijven? Dat Paulus' vleselijke leven geloof als medicijn nodig had, bewijst dat Paulus nog steeds zondigde. Een volmaakte Paulus zou geen geloof nodig hebben. Maar Paulus' lichaam, zoals dat van jou en mij, vernederde hem nog steeds, spotte nog steeds met zijn openbaring. Dáárom zei hij in 2 Korintiërs 5:7 - "Want door geloof wandelen wij, niet door waarneming."

Wandel jij door waarneming? Geen wonder dat je je ellendig voelt.

Denk: ik ben bevrijd van de zonde (Romeinen 6:18)

Wandel: als levenden die uit de dood zijn opgewekt (Romeinen 6:13)

Zie: jezelf zoals God je ziet (Romeinen 5:10)

Richt je gedachten: op wat Christus heeft gedaan, niet op wat jij doet (Romeinen 5:8).

Denk. Wandel. Zie. Richt.

De zaak van de verbitterde apostel

In Romeinen, hoofdstuk 7, zien we een verbitterde man – het is alweer de apostel Paulus. Luister naar zijn klacht in de verzen 18 tot en met 24 en vertel me of je het herkent:

"Want ik ben me ervan bewust dat het goede in mij niet huishoudt (dat wil zeggen, in mijn vlees), want het willen is bij mij wel aanwezig, maar het ideaal uitwerken niet. Want het is niet het goede dat ik wil, dat ik doe, maar het kwade dat ik niet wil, *dat* breng ik in praktijk. Als nu hetgeen dat ik niet wil, is wat ik doe, dan ben ik het niet langer die het uitwerk, maar Zonde, die in mij huishoudt. Dus bemerk ik deze wetmatigheid dat, wanneer ik het ideale wil doen, het kwade bij mij aanwezig is.

Innerlijk stem ik vol vreugde in met de wet van God, toch zie ik een andere wet in mijn leden, die oorlog voert met de wet van mijn verstand en die mij een gevangene maakt van de wet van zonde, die in mijn leden is. Een ellendig mens ben ik! Wat zal mij redden uit dit lichaam van de dood? Genade!”

Voel de pijn; we hebben dit allemaal zo ervaren. We willen het goed doen, maar we kunnen het niet. We verlangen ernaar het goede te doen, maar uiteindelijk doen we het kwade. We houden van God en willen Hem zo graag behagen – of niet soms? Er is iets aan de hand in ons vlees dat onze wil molesteert. Het tergt de wil en spot ermee, en laat ons het tegenovergestelde doen van wat we willen. Wat een puinhoop. Nee, het is een regelrechte oorlog.

Paulus zegt dat hij innerlijk vol vreugde met de wet van God instemt. De geest in Paulus zegt, “Dit is het ideaal!” Onze geesten zeggen hetzelfde. Erken het maar. “Toch”, zegt Paulus “zie ik een andere wet in mijn leden, die oorlog voert met de wet van mijn verstand en die mij een gevangene maakt van de wet van zonde, die in mijn leden is. Een ellendig mens ben ik! Wat zal mij redden uit dit lichaam van de dood?”

Net als wij wanhoopt Paulus over het feit dat zijn lichaam zo ver achter zijn openbaring aansjokt. Zijn verstand snapt de waarheid – hij begrijpt dat hij bevrijd is van de zonde – maar zijn lichaam wil zich er niet aan aanpassen. Wat zal Paulus redden uit zijn lichaam van de dood? Het antwoord: Genade. (Noot van de vertaalster: in onze Nederlandse bijbelvertalingen ontbreekt het woord ‘genade’ en is het woord ‘Wat’ vervangen door ‘Wie’).

Dat het antwoord op Paulus’ dilemma genade is, bewijst dat zijn lichaam niet veranderd is. Genade is een gunst verleend aan hen die het tegenovergestelde verdienen. Als Gods antwoord op Paulus’ probleem was “Hier is een zondeloos lichaam,” dan zou het geen genade zijn. Er kan geen genade zijn zonder zonde. Zonde is het kweekschaltje waar genade welig tiert. Doe het kweekschaltje (de zonde) weg en genade bestaat niet meer. Zonder zonde zijn er geen wanstaltigheden waarover het kan worden uitgegoten. Maar er is nog meer bewijs dat Paulus een zondaar bleef.

Ik heb dit gedeelte geciteerd tot en met vers 24. Nu ga ik vers 25 citeren. Niet je aansteker laten vallen.

Vers 25: “Ik dank God door Jezus Christus, onze Heer. Dus ben ik zelf met het verstand, inderdaad, dienstbaar aan de wet van God, maar met het vlees aan Zondes wet.”

Wat is er veranderd aan Paulus’ lichaam sinds hij tot het geweldige inzicht kwam van Gods genade? Niets. Het woord ‘dus’ laat alles zien dat Paulus heeft overwogen. Ik heb verschillende commentatoren horen zeggen dat, in het zevende hoofdstuk van Romeinen, Paulus zichzelf in de plaats stelt van een man die nog steeds zondigt.

“Paulus is in werkelijkheid niet meer zo,” zeggen de commentatoren. “Dat was de oude Paulus. Dat was Saul de farizeeër, voordat hij Paulus werd. De nieuwe Paulus zondigt niet meer. De nieuwe Paulus zou nooit zo denken als de Paulus van Romeinen 7:18-24 dacht.” Als deze commentatoren gelijk hebben dan zou vers 25 als volgt gelezen moeten worden:

“Dus (als resultaat van dit alles) zondig ik zelf niet meer.”

Of zo: “Dus kan ik opeens alles doen wat ik wil doen.”

Of zo: “Dus is het kwaad niet langer om mij heen en ik kan nu elke verleiding weerstaan.”

Maar de commentatoren hebben ongelijk, omdat Romeinen 7:25 dit zegt:

“Dus ben ik zelf met het verstand, inderdaad, dienstbaar aan de wet van God, maar met het vlees aan Zondes wet.”

Zelfs nadat hij de genade van God beseft, is Paulus nog steeds met zijn lichaam dienstbaar aan de wet van Zonde.

Als Paulus' lichaam niet veranderd is, wat dan wel? Dit: Paulus is bevrijd van de oorlog met zijn lichaam.

Glorie! Vrijheid! Verlossing!

Paulus zei in vers 23, “Ik zie een andere wet in mijn leden, die oorlog voert met de wet van mijn verstand en die mij een gevangene maakt.”

Het was niet zijn vlees, maar de *oorlog* met zijn vlees die Paulus in gevangenschap voerde. Hetzelfde gebeurt met jou en mij. Zijn we in oorlog met ons vlees? Dan zijn we er ellendig aan toe, want dit is gevangenschap. Voortdurend zorgen maken over, worstelen met, en vechten tegen het vlees is de ergste vorm van slavernij. Heel veel mensen nemen aan dat een enorme, morele strijd bij een christelijke levenswandel hoort. Het Christendom leert dit zelf. Maar nee. Dit is afschuwelijke slavernij.

“Ik ben doodziek van al die wereldse mensen,
die zich niet ellendig voelen.”

Strijden tegen het vlees is de essentie van religie en dit is waarom religie mensen frustrereert en hen gek maakt. Dit is waarom religieuze mensen woedend zijn over het feit dat de rest van de wereld zich niet zoveel zorgen maakt over zonde als zij doen. De waarheid is dat de rest van de wereld God meer vertrouwt met haar zonden dan Christenen doen met die van hen.

- *Genade bevrijdt ons, niet van ons vlees, maar van de oorlog met ons vlees.*
- *Bevrijding van zonde komt niet door hem te overwinnen, maar door hem dood te verklaren.*
- *Bevrijding van zonde verandert de zonde niet, maar verandert onze houding ten opzichte van zonde.*

De oorlog is voorbij

2 Korintiërs 10:3-5 –

“Want, wandelend in vlees, voeren we geen oorlog volgens het vlees. Want onze oorlogswapens zijn niet vleselijk, maar krachtig voor God tot het omver halen van bolwerken; redeneringen omver halend en iedere schans die zichzelf verheft tegen de kennis van God en elke overweging gevangen nemend onder de gehoorzaamheid aan Christus.”

Het enige medicijn voor het vlees dat werkt is het te negeren en je richten op God. Door ons niet langer op onszelf te richten, maar op God, zullen we het bolwerk van zonde, dat zichzelf verheft tegen de kennis van God, kunnen opblazen. En daar is de paradox. Door ons niet op onszelf te richten, zal ons ‘zelf’ beginnen zich aan te passen bij Christus.

Paulus werd blij van het resultaat en zegt in 2 Korintiërs 4:16 - “Daarom zijn we niet moedeloos, want zelfs als onze uiterlijke mens aftakelt, wordt ons innerlijk desondanks vernieuwd, dag na dag.”

Paulus leerde het vlees van de geest te scheiden. Hij leerde dat, zelfs terwijl de uiterlijke mens aftakelt, hij van binnen vernieuwd wordt. Hier in Romeinen, hoofdstuk 7, heeft Paulus zijn lichaam opgegeven. Dit bevestigt zijn mededeling in Galaten dat het leven dat hij in het vlees leefde er een van geloof was. Hoe vernederend moet dit zijn geweest, elke keer als Paulus tegenover religieuze mensen stond. De uiterlijke mens was de zichtbare mens. Het was de mens die niet altijd voldeed aan Paulus’ geestelijke visie. Hoe dan ook, Paulus werd niet ontmoedigd. De genade van God had hem daarvan gered.

Should auld acquaintance be forgot? Moeten we oude tijden vergeten? Absoluut.

2 Korintiërs 5:16 – “Zodat wij, van nu af aan, niemand meer kennen naar het vlees. Zelfs als wij Christus naar het vlees gekend hebben, dan kennen we Hem nu niet meer als zodanig.”

Ik geloof dat niemand naar het vlees kennen ook geldt voor onszelf. Er komt een moment in het leven van een gelovige, dat hij of zij moet ophouden de Redder te zien als de stoffige Nazarener, maar aan Hem moet gaan denken zoals Hij nu is, verheerlijkt aan de rechterhand van God. Dit gaat samen met groei naar volwassenheid. Net zoals volwassenen in het geloof ophouden zichzelf naar het vlees te kennen en in plaats daarvan zich bezighouden met hoe God hen ziet: gerechtvaardigd in Christus, volmaakt voor Zijn aangezicht. Laten we promoveren van onvolwassenheid naar volwassenheid. Laten we stoppen met onze voortgang naar een volmaakt leven bij te houden aan de hand van kaarten en grafieken. Laten we in plaats daarvan wandelen door geloof en ons richten op wat Christus voor ons geestelijk leven heeft gedaan.

Wat is een slaaf van Zonde?

We weten nu wat het is om vrij te zijn van zonde. Wat betekent het dan om een slaaf van Zonde te zijn? Houd in gedachten dat, wanneer we spreken van slavernij aan Zonde, we subjectief spreken, niet objectief.

Romeinen 6:17 – “Jullie waren slaven van Zonde...”

De meeste mensen denken dat een slaaf van Zonde iemand is die zondigt. Maar dit is niet de hele waarheid. Een slaaf van Zonde is net zo goed iemand die tegen zijn of haar zonde vecht, als iemand die er aan toegeeft. De kwestie is: Zonde. Pieker je over je zonde? Dan ben je een slaaf van Zonde. Maak je je zorgen dat jouw zonde je van God verwijdert? Dan ben je een slaaf van Zonde. Probeer je zonde weg te doen uit je leven? Dan ben je een slaaf van Zonde. Het maakt niet uit of je zondigt als een gek, of dat je als een gek probeert om niet te zondigen.

Deze kwestie is zonde en, in beide gevallen, los van Gods openbaring, ben je er een slaaf van. Het werkt zo:

Slaaf van zonde

Slaaf van zonde

Geen vragen? Mooi.

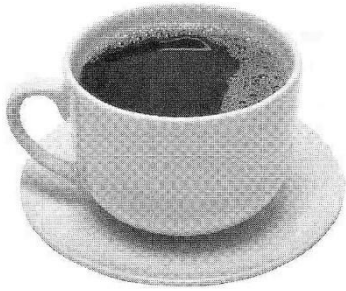
De maat waarin je zondigt heeft geen effect op het feit of je nou vrij bent van Zonde of een slaaf van Zonde. Je kunt vrij zijn van Zonde terwijl je zondigt en je kunt een slaaf zijn van Zonde terwijl je je ervan onthoudt. Hoe kan dat? In het eerste geval waardeer je wat Christus voor je heeft gedaan op Golgotha, zelfs wanneer je een sigaret rookt. Van sigaretten roken krijg je longkanker, dat is waar, maar het kan je nooit scheiden van de liefde van God en Christus, Die jou bevrijd heeft van de wet van zonde en dood. Voel je je goed in Christus, zelfs wanneer je rookt? Dan bevestig je subjectief een objectieve waarheid. Niet dat bewijs nodig is, maar je goed voelen ondanks je zonde, is het bewijs dat je er vrij van bent. Het is een subjectieve bevestiging van een objectieve waarheid, die zichtbaar wordt in jouw vrolijke wandel. In het tweede geval (een slaaf zijn van Zonde terwijl je je ervan onthoudt), heb je je heilige kleren aangetrokken, ben je neergeknield op een rustige plek en heb je je ingespannen om vijf zondeloze minuten te produceren. Voelde het goed? Nee. De druk werd je bijna teveel. En dus ben je een slaaf van Zonde.

Romeinen 4:8 - "Gelukkig de mens aan wie de Heer geen zonde zal toerekenen!"

Filippenzen 4:6 - "Wees over niets bezorgd."

Don't worry, be happy. Misschien had je nog niet door dat dit Bijbels advies was.

NEGATIVITEIT UITHONGEREN

Hartstochten en begeerten

“Laten degenen die Christus Jezus toebehoren het vlees kruisigen samen met zijn hartstochten en begeerten.” (Galaten 5:24).

Als er onder de lezers verkrachters, pedofielen of drugsdealers zijn, hallo en welkom. Sorry dat ik jullie nu pas begroet. Alles in dit boek is op jullie van toepassing, net zoals het van toepassing is op de persoon die rookt, teveel eet, of de buurvrouw begeert. Echter, voor de goede orde, ik hoop dat jullie dit in de gevangenis lezen.

En zo niet, dan hoop ik dat iemand jullie gevaarlijke kont naar binnen hijst. Zit je vast? Mooi. Gebruik dan je tijd verstandig en lees en herlees dit boek. Zuig Paulus’ evangelie van genade (lees Romeinen) en Gods onvoorwaardelijke liefde in je op. Genade is genade en God ziet jou nu door Zijn Zoon. Daarom is er nu geen veroordeling! (Dit is Gods gezichtspunt, niet dat van de rechtbank.) Dit gezegd hebbende, zou ik jullie nu willen uitnodigen – en alle anderen – om jullie mildere hartstochten en begeerten te gaan bekijken, die akelige dingen die we vaak slechte gewoonten noemen.

Daarom heet ik alle hartstochtelijken welkom bij alinea twee. Niemand problemen met kruisiging? Hm. Misschien toch wel. Misschien weet je niet zeker of je al je hartstochten en begeerten wil kruisigen; dit kan wel eens ongemakkelijk worden. Als dit herkenbaar is, ga door naar de volgende alinea.

Ik waardeer je eerlijkheid. Sommige hartstochten en begeerten zijn ons zo dierbaar dat we ons afvragen hoe we zonder hen zouden kunnen leven. Nooit meer urenlang winkelen? Heer, haal me weg. Als je bedenkingen hebt over het opgeven van je hartstochten en begeerten, ga dan verder naar alinea vier.

Hé, welkom bij alinea vier. Soms is het niet verstandig om onze ongewenste verlangens hard aan te pakken. Bovendien, als we zouden stoppen met twee potten koffie per dag te drinken of de andere sekse te begeren, dan zouden we misschien beginnen onze kinderen te slaan. Dit is waarom de apostel Paulus voor hartstochten en begeerten liever kruisiging aanbeveelt dan een directe aanval. Boeiend? Gaat u verder.

Wij denken vaak dat het kruisigen van hartstochten en begeerten betekent dat je ze moet aanvallen en vernietigen. Maar hoe zou dat een leven van vrijheid en vrede in Christus aanmoedigen?

Christus bevrijdt ons voor vrijheid (Galaten 5:1) en voor vrede (Efeziërs 2:17). Hoe kunnen mensen, die de hele dag met hun vlees worstelen, zich vrij en vredig voelen?

Is het mogelijk dat kruisiging van hartstochten en begeerten iets anders betekent dan van ons christelijk geloof een krachtmeting maken? Als je antwoordde, "God, laat het waar zijn," ga dan door naar de volgende alinea.

Bravo, dat je eerlijk genoeg bent om zo ver te komen. Hier zullen we leren wat de apostel Paulus in gedachten had, toen hij schreef, "Kruisig je hartstochten en begeerten."

Ik herinner je eraan dat kruisiging anders was dan een gangbare executie, omdat het slachtoffer niet stierf door direct geweld (bijv. vuurpeloton, ophanging, verdrinking, onthoofding, enz.) maar door ontbering. Hiermee bedoel ik dat kruisiging zijn slachtoffers beroofde van vitale elementen, zoals zuurstof, voedsel en water. Kruisiging op zichzelf heeft nooit iemand gedood. Wat iemand doodde was de verstikking, honger of dorst als gevolg van het niet fatsoenlijk kunnen ademen, niet naar een bron kunnen lopen voor water of naar een cafetaria. Veel slachtoffers – sorry, dat ik het zeggen moet – hingen verscheidene dagen aan het kruis. Als je graag wilt weten wat dit te maken heeft met M&Ms, De Bijenkorf en Playboymagazine, ga dan door.

Ik zal je nu helpen te begrijpen hoe dood door ontbering, anders dan harde aanpak, de beste manier is om om te gaan met hartstochten en begeerten.

Het is een bekend, natuurlijk verschijnsel – bijv. zoals zwaartekracht - dat hoe meer wij, mensen, proberen iets te laten, hoe meer we ertoe neigen het te doen. Aangezien dit principe net zo onveranderlijk is als zwaartekracht, zou een mens, die zich daar schuldig over voelt, zich net zo goed schuldig kunnen voelen over het feit dat hij naar beneden valt in plaats van naar boven. Als het voor iemand een troost is om te horen dat zelfs een man van God problemen had met zijn onvermogen om het goede te doen, dan haasten we ons naar alinea twaalf.

De apostel Paulus biechtte ooit op tegen vrienden in Rome:

"Ik zou me nooit schuldig hebben gevoeld over de zonde van begeerte als ik de wet niet had horen zeggen, 'Gij zult niet begeren'. Maar de zonde in mij, die in het gebod een gelegenheid zag om zich uit te drukken, wekte al mijn verlangens op." (Romeinen 7:7-8). "Ik weet uit ervaring dat de vleselijke kant van mij nauwelijks het huis van het goede genoemd kan worden! Ik merk vaak dat ik de wil heb om goed te doen, maar niet de kracht. Dat betekent dat ik het goede, waarnaar ik streef, niet voor elkaar krijg en het kwaad, wat ik helemaal niet wil, toch steeds maar blijf doen." (Romeinen 7:18-19).

Als dit over jou gaat, dan naar de volgende alinea.

Het ziet er naar uit dat we aardig wat mensen hebben meegelokt naar alinea veertien. Als diegenen hier vooraan zo vriendelijk willen zijn om even wat op te schuiven, dan kunnen zij die buiten staan tenminste ook nog door de deur. Voor Paulus was er maar één uitweg uit dit dilemma: "Wat zal mij redden uit dit lichaam van de dood? Genade!" (Romeinen 7:24, noot van de vertaalster: in onze Nederlandse bijbelvertalingen ontbreekt het woord 'genade' en is het woord 'Wat' vervangen door 'Wie'). Voor een snelle cursus genade, komt u verder alstublieft.

Zoals ik eerder al aangaf, genade kan niet functioneren zonder zonde, net zoals vergeving niet werkt zonder strafbaar feit. Als we stoppen met zondigen (niet dat we dat zouden kunnen), dan zou God niets hebben om tegenover ons genadig te zijn. Als het antwoord op Paulus' dilemma 'genade' was, dan is het overduidelijk dat Paulus nog steeds zondigde, zelfs nadat hij deze bekentenis had geschreven. Als Paulus was gestopt met zondigen, welke noodzaak zou er dan zijn geweest voor genade? Als je hoort dat je 'geduld moet hebben' voor Sinterklaas, betekent dat dan dat het Sinterklaas wordt? Nee. Het feit dat je hoort dat je 'geduld moet hebben' bewijst dat het nog lang geen Sinterklaas is. Niemand hoeft geduld te hebben voor iets dat al gekomen is. Genade is een geschenk voor hen die het tegenovergestelde verdienen. Als mensen genade beginnen te verdienen, dan hebben ze het niet langer nodig. Als genade het antwoord is op hartstochten en begeerten, dan moeten er een paar van deze pestkoppen achterblijven, of we dat nou leuk vinden of niet. Als je je nu afvraagt of dit betekent dat je kunt zondigen en tegelijkertijd van genade kunt genieten – blijf lezen.

Natuurlijk kan dat. Je kunt niet van genade genieten *tenzij* je zondigt.

Nou heb ik het gedaan. Hier komt de standaard tegenwerping – weer: "Wat zullen wij dan zeggen? Dat we maar moeten blijven zondigen om de genade te laten toenemen?"(Romeinen 6:1).

En deze: "Wat dan? Moeten we maar gaan zondigen omdat we toch niet onder de wet staan, maar onder de genade leven?" (Romeinen 6:15). Ik zou net zo goed kunnen vragen: Als mijn vrouw me heeft beloofd dat ze het me elke keer vergeeft wanneer ik een boer laat, moet ik dan negen colaatjes drinken en in haar oor gaan staan burpen? Dat zou gemeen zijn. Maar aangezien mijn vrouw me heeft beloofd dat ze het me elke keer vergeeft wanneer ik een boer laat, zou ik het zeker kunnen doen als ik dat zou willen. Daar gaat het om. Christus belooft door Paulus in Romeinen 5:20 - "Maar waar zonde toeneemt, overstijgt de genade." Je kunt daar omheen theologiseren zo veel je maar wilt, maar het is een onveranderlijke wet. Meer water doet een schip niet zinken; het zorgt er alleen voor dat het hoger drijft. Maar deze analogie schiet tekort, omdat het schip stijgt in verhouding tot het stijgende water. Bij zonde en genade overstijgt genade de zonde; het is buiten proportie; de genade is onverdiend.

In het voorbeeld met het schip, zou ik het ongeveer zo moeten zeggen: hoe meer water je uit de oceaan haalt, hoe hoger het schip drijft. Het is zo verbijsterend en zo merkwaardig. Het is zo wonderbaar.

Het is genade.

Ondanks dat Paulus ons niet zou aanmoedigen om de wet van zonde/genade zomaar voor de lol te bewijzen, blijft het principe overeind. Omdat ik geloof dat Romeinen 5:20 letterlijk en onveranderlijk is, kan ik zondermeer zeggen, terwijl ik het testen van genade niet aanmoedig, dat je het wel degelijk kunt doen en ermee weg kunt komen omdat genade altijd groter is dan wat je ook maar kunt verzinnen.

En dan nu, eindelijk, het geheim hoe je hartstochten en begeerten moet kruisigen en toch onvolmaakt genoeg blijft om van genade te genieten. Lees verder.

Hartstochten en begeerten staan altijd klaar om ons het gevoel te geven dat we slechte Christenen zijn, die hun leven moeten beteren of anders als kastanjes op een eeuwig vuur zullen moeten roosteren. Dat bewijst wel hoe onwetend hartstochten en begeerten zijn; ze hebben niet door dat genade afhankelijk is van hun bestaan. Eerder bespraken we al dat hoe meer mensen proberen iets te laten, hoe vaker ze het doen. Denk je dat onze hartstochten en begeerten dat niet weten? Daarom staan ze altijd klaar om ons uit te dagen; ze willen dat we zo kwaad op hen worden dat we heel erg ons best gaan doen om niet aan hen toe te geven. Dit vinden ze natuurlijk leuk, omdat, zoals vele gevallen dominees en de apostel Paulus zelf al duidelijk lieten zien, proberen hen niet te doen maakt dat we hen des te meer doen.

De dieetproblemen van Anna

“Gewoon niet meer aan Belgische bonbons denken.
Belgische bonbons zijn slecht. Je moet Belgische
bonbons echt helemaal vergeten. Anna? Hoor je me?”

Wat een overwinning voor de hartstochten en begeerten. Begin je al te zien wat Paulus bedoelde toen hij zei dat we bij deze morele pestkoppen beter dood door ontbering zouden toepassen, dan een harde aanpak? Een harde aanpak is alleen maar tijdelijke bangmakerij, terwijl dood door ontbering hartstochten en begeerten van binnen uithongert. Als je dit begint in te zien, ga dan vooral verder.

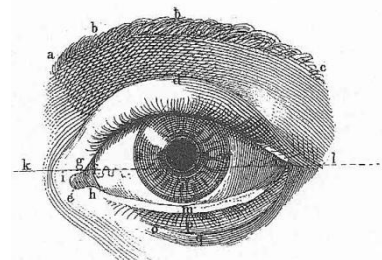
Herinner je je hoe de gekruisigden stierven, hun lichamen ver-stoken van essentiële levensbehoeften? Doe dat met je hartstochten en begeerten. In plaats van ze dood te schieten, of op te hangen, of te onthoofden, negeer je ze gewoon. Ik weet dat dit niet klinkt als erg bijbels advies, maar dat is het wel. Jezus Zelf stelde het voor toen Hij zei, "...als dus je oog helder is, zal heel je lichaam verlicht zijn." (Matteüs 6:22). Het lichaam doet er niet toe, zei Jezus. Richt je oog op Mij en het lichaam zal voor zichzelf zorgen.

In 1 Korintiërs 9:26,27 zegt Paulus dat hij zijn lichaam slaat: "Daarom loop ik niet hard zonder doel en ben ik geen bokser die in de lucht slaat; nee, ik sla mijn lichaam en dwing het tot dienstbaarheid." Was Paulus bezig met een zelfhulpprogramma om zijn vlees te verbeteren? Doet dit vers alle voorgaande waarheid uit Paulus' pen teniet? Nee, het bevestigt het.

Het Griekse woord, hier vertaald met 'slaat/sla' is *hupopiazō*. De delen zijn ONDER-ZIEN; *hupo* betekent 'onder', en *piazo* heeft te maken met 'de kijker', dat wil zeggen: het oog. De betekenis van het woord is "door een klap dat deel van het gezicht zwart maken dat zich onder het oog bevindt." Geweldig! Doet Paulus soms aan zelfkastijding? Nee, hij niet.

Paulus gebruikt verschillende sport analogieën in zijn brieven. Kennelijk wist hij het een en ander over boksen. Paulus wist dat elke bokser, die snel een einde aan het gevecht wilde maken, zich richtte op het oog van zijn tegenstander. Wat beschermen boksers het meest? Ze beschermen hun gezicht, vooral hun ogen. Wat Paulus hier zegt is dat, om zijn hele lichaam aan Christus te onderwerpen, hij slechts één deel hoeft te onderwerpen en dat is het oog. Het bevestigt de waarheid, die onze Heer sprak: "Dus als je oog helder is, zal heel je lichaam verlicht zijn." Dit is natuurlijk allemaal figuurlijk bedoeld; Paulus steekt zich niet letterlijk in het hoornvlies en Jezus spreekt ook niet over letterlijk licht. Wat Paulus doet is zijn aandacht richten – zijn geestelijke oog – op Christus.

Als iemand je zou vragen om je pupil samen te trekken, hoe zou je dat dan doen? Zou je je groezelige vingers erin stoppen en proberen om het kwetsbare orgaan in vorm te kneden? Waarom zou je dat doen als je heel eenvoudig je hoofd omhoog kunt doen en naar de zon kunt kijken?

En ook: hoe zou je je lichaam overeenstemmen met het beeld van Christus? Werken? Wilskracht? Een grotere knuppel? Waarom zou je dat doen als je heel eenvoudig je hoofd omhoog kunt doen en naar de Zoon kunt kijken?

Als een boer in een rechte voor wil planten, wat doet hij dan? Vraag het aan een willekeurige boer en hij zal het je vertellen. Om te beginnen kijkt hij niet naar de voor. Hij kijkt naar een punt – zoals een boom – aan de verre horizon. Het is een paradox. Een boer plant een rechte voor door de voor te negeren.

Als je een hartstocht of begeerte kruisigt, betekent dat, dat je, wanneer dat ding zijn lelijke kop opsteekt, hem negeert in plaats van ertegen vecht. Denk erom, deze hartstocht of begeerte is niet alleen maar verleiding, maar een gemanifesteerd ding, dat betekent dat het iets is dat al is gebeurd. Paulus vertelt ons hier niet hoe we zonde moeten vermijden, maar eerder hoe we ermee om moeten gaan als het zich eenmaal gemanifesteerd heeft. Houd je een dankbaar oog gericht op Christus en Zijn genade? Dan zal het ding voor zichzelf zorgen. Uiteindelijk. Mijn advies is: Ga opzij en laat genade haar merkwaardige werk doen. Dit vereist een radicaal, kinderlijk vertrouwen in God.

Hartstochten en begeerten hebben jouw aandacht nodig om te overleven, vooral de aandacht die nodig is om te proberen hen onder controle te houden. Beroof ze hiervan en ze zullen verhongeren. Sommigen denken misschien nog steeds dat dit slechts betekent dat we verleidingen moeten weerstaan. Als jij dit denkt, ga dan door naar de volgende alinea.

Wat heb ik nou gezegd? Ten eerste, als je voortdurend en met succes verleiding weerstaat, dan ben je onmenselijk, geen mens kan dit. Ten tweede, als je alle verleiding zou kunnen weerstaan, dan zou je dus buiten de genade vallen, want de enige manier waarop je uit genade kunt vallen is door niet te zondigen. Alleen een gemanifesteerde hartstocht of begeerte kan gekruisigd worden; je kunt niet iets kruisigen dat niet bestaat. Daarom moet de hartstocht of begeerte al gebeurd zijn. Nogmaals, de vraag die Paulus hier behandelt is niet, "Ik vraag me af of ik in staat ben om niet te zondigen," maar, "Ik heb gezondigd, wat ga ik er nu aan doen?" Hup, naar de volgende alinea met jou.

Je loopt er vandaan, weigert om je er zorgen over te maken, vervolgens richt je je op Christus en je overdenkt Golgotha. Dit zal zo'n enorme schok zijn voor de arme hartstocht of begeerte dat hij zal gaan schreeuwen om aandacht. Hij zal dingen zeggen zoals, *Weet je dan niet dat ik je ervan weerhoudt om een goede Christen te zijn? Weet je dan niet dat ik Gods gedachten over jou verpest?* Dit zullen uiteraard leugens zijn, want Gods gedachten over jou zijn gebaseerd op Christus' werk aan het kruis, niet op jouw gedrag. Maar het onophoudelijke gejammer van hartstochten en begeerten zijn onweerstaanbaar lokaas voor de meeste Christenen en de meeste Christenen pakken dit lokaas samen met de haak, de lijn en dat dingetje dat het lokaas doet zinken.

Dat is het moment waarop de meeste Christenen gaan proberen de hartstocht of de begeerte te doden. Dit doet de hartstocht of begeerte natuurlijk veel plezier, want proberen hem te doden geeft hem alleen maar meer kracht. Daarom zei Paulus niet dat je hartstochten en begeerten moet doden, maar dat je hen moet kruisigen. Ik weet dat ik in herhalingen val, maar ik vecht hier tegen eeuwen van ongelukkige traditie. Weet je nog wat het kruisigen van de hartstocht en begeerte inhoudt?

Precies. De hartstocht of begeerte kruisigen betekent dat je het topje van je duim tegen het puntje van je neus zet en met je vier vingers naar hem zwaait, hem onthoudt wat hij nodig heeft om te overleven – jouw aandacht. (Negeren is nog beter, maar als je perse iets moet doen, probeer dan dit neustrucje.) De hartstocht of begeerte, nu helemaal in paniek, zal al het mogelijke proberen om je aandacht te trekken, inclusief dit ziekmakende gedrein:

Ziekmakend gedrein

- 1) "O, alsjeblieft, probeer me toch in bedwang te houden!"
- 2) "Je kunt geen goede Christen zijn met *mij* aan boord!"
- 3) "Waarom word je geen monnik!"
- 4) "Hup, naar een klooster met jou!"
- 5) "Ga vaker naar de kerk – ook de woensdagavonden!"
- 6) "Neem een goed voornemen met Nieuwjaar!"
- 7) "*Doe iets* alsjeblieft, voordat God onherroepelijk overstuur raakt."

Maak je je nu zorgen over wat je zult gaan doen als al je zonden verdwijnen? Jemig. Hoe komt het dat je zo bezorgd bent? De meeste van je zonden zullen niet verdwijnen totdat God je zondeloos maakt. Dit is Gods wijze en doelbewuste ontwerp. Paulus schreef in een andere brief: "Maar wij hebben deze schat in aardewerken vaten, zodat zal blijken dat die overgrote kracht uit God is en niet uit ons..." (2 Korintiërs 4:7). De schat is Gods genade en de aardewerken vaten zou je net zo goed zondigende vaten kunnen noemen. Als iemand op deze aarde het voor elkaar zou kunnen krijgen om te stoppen met zondigen, dan zou hij of zij daar bijzonder trots op zijn. Heb je het door? Om er zeker van te zijn dat dit niet zou gebeuren heeft God mensen in modderpotten gegoten. Dus waarom wil je zo graag een Ming vaas zijn? Onze mooie vazen zijn gereserveerd voor de toekomst, niet voor nu.

Waar zou je je nu om moeten gaan bekommeren, nu je gestopt bent met je zorgen maken over je hartstochten en begeerten? Ik heb het al genoemd, maar hier is een andere versie:

“...vergetend wat achter mij ligt en mij uitstrekkend naar wat voor mij ligt, jaag ik naar het doel, voor de prijs van de roeping van boven, van God in Christus Jezus. Laten wij dan, voor zover wij volmaakt zijn, daarop zinnen” (Filippenzen 3:13-15).

Door ons te bekommeren om de dingen die boven zijn (Christus) in plaats van om de dingen die beneden zijn (vlees), zullen onze wijzertjes langzaam, ondanks onszelf, uitslaan naar de prijs van de roeping van boven van God.

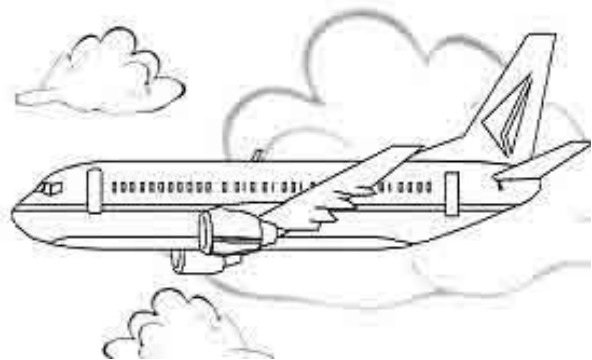
GOD HOUDT VAN RUST

Hoe je waardig kunt wandelen zonder het zelfs maar te proberen

Het lezen van de eerste drie hoofdstukken van het boek Efeziërs is alsof je met een vliegtuig boven de wolken vliegt. In dit wonderlijke boek staan alle zegenen die ik heb in Christus gedetailleerd beschreven. De Zoon van God is nu “gezetten aan Zijn rechterhand in de hemelse regionen, hoog boven alle overheid, gezag, macht en heerschappij en alle naam, die wordt genoemd ...” (Efeziërs 1:20, 21) en waar Christus is, daar is ook Zijn lichaam (noot van de vertaalster: met het ‘lichaam van Christus’ worden de door God uitverkoren gelovigen bedoeld; Christus is het hoofd; de gelovigen zijn de romp en ledematen). Wat dat lichaam betreft, Efeziërs 2:4-6 zegt, “Hij houdt van ons, maakt ons tezamen levend in Christus en Hij wekt ons tezamen op en zet ons tezamen in Christus Jezus tussen de hemelingen.”

Nergens in de geschriften wordt er een plaats beschreven die hoger is in eer of een grotere verwachting.

Toch is er nog meer. In vers negen van hoofdstuk drie lees ik over een toepassing van een geheim, een geheim dat eeuwenlang verborgen werd gehouden, maar werd onthuld door de verrezen Christus aan de apostel Paulus. Het geheim is dat de wijsheid en macht van God bekend zal worden gemaakt aan soevereiniteiten en autoriteiten onder de hemelingen, die het nog niet weten. En Gods instrument voor deze taak zal het lichaam van Christus zijn. Het toekomstige departement van het lichaam van Christus bevindt zich in gebieden die nu onzichtbaar zijn – verder dan Star Wars, verder dan Hollywood computer animaties, verder dan de hersens van mensen met vulpennen en dikke brillenglazen ooit hebben durven dromen.

Nou, dat was het dan

Echter, voor mij is Efeziërs 4:1-2 alsof het vliegtuig een berghelling raakt.

Ik ben boven de wolken geweest, waar de zon is. Daaronder heeft een dik wolkenpak mijn snelheid afgeremd. Daaronder de hagel en de regen. Het geronk van de motor in een vliegtuig is zo'n geruststellend geluid. Het is heel verontrustend als het stopt. Maar dat doet het – voor mij althans.

Weg met de kaarten en instrumenten; daar hebben we nu niets meer aan. Stilletjes nu – door het wolkenpak en in beangstigende vrije val – zakt het machteloze vliegtuig. Regen en scherpe ijspegels komen naar binnen. De berghelling komt veel te snel en met veel te grote snelheid om er kalm bij te blijven. Getuigen zeggen dat de neus hem als eerste raakte, vrijwel gelijktijdig gevolgd door al het andere. Ik ben geneigd hen te geloven.

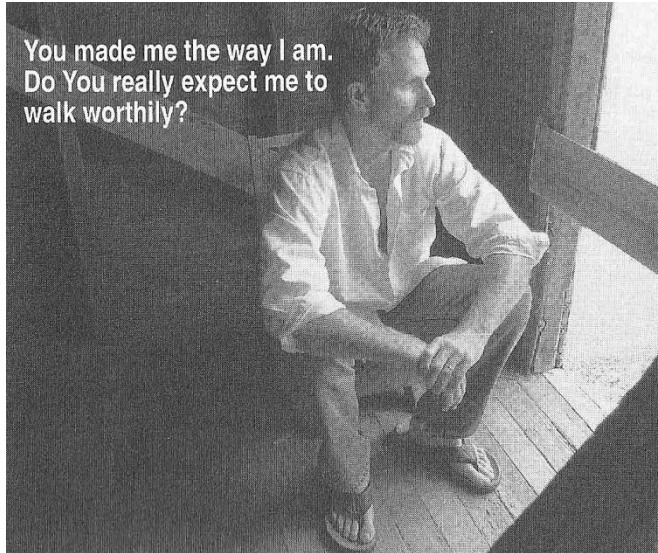
“Ik, de gevangene in de Heer, moedig jullie dan aan te wandelen waardig de roeping waarmee jullie geroepen werden, met alle nederigheid en zachtmoedigheid, met geduld elkaar verdragend in liefde...” (Efeziërs 4:1,2).

Te wandelen waardig de roeping? *Deze* roeping? God, U houdt ons zeker voor de gek. Dit moet wel een grap zijn. Waardig wandelen naar wat ik zojuist heb gelezen? De roeping is zo hoog; U schreef het zo hoog. U schreef het hoger dan de ijle toppen van de hemel. U plaatste het in het midden van de hemelingen, aan Uw rechterhand. En nu, in het midden van deze wezens, moedigt U me aan – met een onbewogen gezicht – om er waardig naar te wandelen? Hoe? Vreemd dat U dat niet zegt; een groot gebrek aan informatie, als je het mij vraagt en juist nu ik hulp nodig heb. Nou ja, wie heeft er eigenlijk instructies nodig voor een taak die zo onmenselijk onmogelijk is? Ik geef het nu op, als U het niet erg vindt. Beter zo dan proberen en falen, proberen en falen, proberen en falen. Geniet U van die cyclus? Geniet U ervan om Uw schepping te zien verdrinken in de wrede draaikolk van gefrustreerde pogingen? Laat mij er buiten alstublieft; ik ben niet verslaafd aan zelfkastijding.

Het is moeilijk te geloven – echt waar – dat U deze aansporing op papier hebt gezet. U weet hoe de mens in elkaar zit en U kent mij in het bijzonder. U maakte mij zoals ik ben. U weet welke dingen ik tegen U heb gezegd; U weet welke dingen ik heb gedaan. En toch vraagt U dit. Verwacht U dat echt? Verwacht U echt van mij dat ik waardig zal wandelen?

Ik zeg het U nu: ik kan het niet opbrengen. Ik ken mezelf. Ik wil niet onbeleefd zijn, maar ik wil wel eerlijk zijn. Ik zeg het tenminste nu, voordat de dodelijke cyclus zelfs nog maar begonnen is.

Ik neem nog een andere vrijheid – aangezien ik er toch al zoveel bij U genomen heb – door te zeggen dat ik doodmoe ben van ontmoetingen met zogenaamde mensen van U, die opgewekt bruisen en clichés en knappe ‘wandel de wandel’ leuzen spuiten met aanbevelingen die zijzelf

“U maakte mij zoals ik ben.

Verwacht U echt van mij dat ik waardig zal wandelen?”

zeggen te doen, ondertussen tegelijkertijd zich voordoend alsof ze allesbehalve schijnheilig zijn, of dat ze hebben gedaan wat ze zeggen te hebben gedaan, of gister probeerden te doen wat ze zeggen dat ze deden of wat ze dachten in hun hele leven al te hebben bereikt. Het is een schijnvertoning, dat weet ik ook wel; en U weet het en de hemelingen ook. Zelfs sommige van de mensen die clichés spuiten weten het, in hun verduisterde kamers, waar niemand toekijkt terwijl ze hun klacht uitschreeuwen. Maar bij daglicht gaan ze moedig

voorwaarts, in hun stralende schijnheiligheid, onverschrokken. Onbeproefd geloof, dat is wat er met hen aan de hand is. Ze hebben een opgeplakte glimlach. Ik ken die regels niet. Ik heb die lijm niet, God. U weet wel beter om te denken dat ik eigengerechtigheid zou kunnen voorwenden. Ik zal niet doen alsof ik U ergens mee kan behagen, vooral niet na wat Uw Zoon aan het kruis doorstaan heeft. Voor mij. U kent mij al en U kent Uzelf. Wie zal ik dan voor de gek houden? U, God?

Luister, God. *Alstublieft.*

Ik kan tenminste nog steeds tegen U praten zoals toen ik een jongen was; zoals ik nu doe. Dank U, God, dat ik zo eerlijk tegen U kan zijn. Als ik aan U mijn noden niet kan vertellen, aan wie dan wel? U zei me om vrijmoedig tot Uw troon te naderen, nou hier ben ik dan; luister naar me. Ik vertrouw U mijn vertrouwen toe. U houdt nu de bliksemschicht tegen, zoals U dat toen ook deed, omdat U van me houdt en Uw Zoon zond om voor mij te sterven; dat weet ik. U hebt me daarvan overtuigd en het is de enige reden waarom ik zo kan spreken. Uw liefde is onvoorwaardelijk.

Dus help me alstublieft, God. *Trouwe Vader in de Hemel, alstublieft, help me. Ik ben kapot. Ik kan niet zijn zoals U wilt; ik kan niet zoals U zijn. Hoe kon U me zo iets vragen? God, ik ben verloren.*

De allegorie

Ik sta op een scheepswerf in Dover, Engeland, en ik kijk uit over het Engelse Kanaal. De horizon is wazig en ver weg en Frankrijk ligt ergens in de verte. Ik moet naar Frankrijk, maar ik heb er geen flauw idee van hoe ik daar moet komen. Ik ben afhankelijk van mijn eigen vindingrijkheid.

Het water van het Engelse Kanaal is berucht. Het is een plaag voor Kanaalzwemmers, die toch al geïrriteerd zijn door het simpele feit dat ze Kanaalzwemmers zijn. Het weer boven het kanaal slaat en bijt het water beneden, smijt ijspegels naar het schuim. Er zijn hier onderstromen, onder deze witte schuimkoppen, die een zwemmer eerst van de oppervlakte weggraaien en hem of haar daarna doden, onder water, waar de grootste vissen foerageren.

Ik kijk uit over het kanaal en voel me zwak.

Achter me zijn mensen zich aan het voorbereiden voor de zwemtocht. Achter me staan geweldige atleten, allen toegetakeld met vet – vet op hun ogen, vet in hun neus, vet tussen hun benen. Ze hebben heldendaden verricht met gewichten, waarvan hun pezige, gespierde 'wasbordjes' getuigen. Ze hebben hun strakke buiken gekweld met keiharde trainingen en hun heupen met schaar oefeningen. Ze zijn allemaal op een speciaal dieet van Hüttenkäse, broccoli en zalmpasteitjes, maar nooit M&Ms, appeltaart en gevulde koeken. Ze drinken per dag twaalf glazen water, meestal per ongeluk. Sommigen hebben de Straat van Mackinac overgezwommen; één man heeft het Erie Meer geprobeerd, werd onderweg ruw aangevaren door olietankers, die hem huilend naar zijn boot dreven. Eén van de atleten, een vrouw, heeft Manhatten rondgezwommen, daarbij vechtend – met succes – tegen menselijke uitwerpselen in het rioolwater van de East River.

Ik keer me af van deze buitenaardsen en hun geoliede eerzucht om weer naar de verre kust te staren; ik ben moedeloos. Ik heb een hekel aan onderstromen – altijd al gehad. Ik kan het niet eens opbrengen om zelfs maar twee tenen in het kanaal te dopen. Ik kan, in dit leven, geen afstand doen van chocola.

Het schip

Er nadert een schip. Het doemt op in de verte, steeds groter wordend en spoedig meert het aan in de haven. De zwemmers achter me in hun vettige verpakking hebben niets in de gaten; hun zwembrillen zijn beslagen.

Weldra verschijnt er een Man aan dek, die de reling vastpakt en mijn kant op kijkt. Het is de Heer, Jezus Christus! De Heer, Jezus Christus is de Kapitein van het schip. Hij heeft een loopplank uitgelegd en wenkt me nu met een vriendelijk handgebaar.

Met veel genoegen laat ik de onmogelijke kust in de steek voor de uitnodiging van die hand. Iedere gedachte aan de horizon en het onzichtbare land daarachter is verdwenen als ik op verzoek van de Heer aan boord stap van het schip.

Het feestmaal

De grote kamer, waar ik op Zijn uitnodiging, naar binnen kijk heeft gordijnen voor alle drie de ramen, die het licht in de kamer gelijkmatig en zacht verdelen. De opluchting in mijn ziel is direct voelbaar. Er staat een grote tafel aan de linkerkant, boordevol voedsel: schalen met fruit, een pan met gebraden kip in jus en nog veel meer glazen schalen, gevuld met aardappels met kaas, koolsla en allerlei soorten bonen.

Zilveren bestek ligt aan één kant, in een mand. Naast het zilverwerk liggen stoffen servetten, in een driehoek gevouwen. Het aroma van koffie zweeft door de lucht; het ruikt bijzonder goed, vooral omdat ik net nog op die koude, winderige scheepswerf stond. Maar dat beeld is verdwenen op deze warme plek, met dit voedsel, deze koffie en de Kapitein, Die me gered heeft van de verschrikkingen van het kanaal.

“Kom binnen en eet,” zegt Hij, “maak het jezelf gemakkelijk.” Sommige mensen zeggen dit uit beleefdheid, maar Deze meent het echt, dat voel ik. Ik hoor aan Zijn toon dat Hij verlangt naar mijn gezelschap. En dan ga ik naar binnen, zonder schaamte, en ik bedien mezelf.

Ik vraag me niet af hoe ik het servet moet oppakken, of hoe het bord vastgehouden moet worden, of hoeveel vorken ik beetpak. Ik schep de aardappels en de koolsla op; ik probeer al de verschillende soorten bonen. De kip is mijn favoriet. Er zijn hier ook verse groenten, waarvoor ik geen plaats heb. Maar ik neem ze bij mijn tweede ronde, pik ook een paar radijsjes, een paar broccoliroosjes en een handjevol Parijse worteltjes. Ik schep ook nog uien en komkommer op en een handvol olijven.

De Heer kijkt de hele tijd naar me – Hij eet ook – terwijl Hij naar me lacht. We zitten nu samen aan een tafel en we kijken af en toe op om te zien of de ander ook kijkt. Hij geniet van mijn oprechte plezier. Het valt me ook op dat Hij me niet gevraagd heeft om mijn schoenen uit te trekken. Dat vind ik vreemd omdat Hij zulk mooi tapijt heeft – zacht en rood. En het ruikt zo nieuw.

De Heer drinkt nu koffie, want onze maaltijd loopt ten einde en dus is het tijd voor koffie. De mokken zijn bruin en vrij zwaar, met oren die aangenaam om de vingers passen; niet te groot, precies goed voor de mensenhand. Ik proef een vleugje vanille in de koffie, althans daar lijkt het tenminste op. Ik vraag Hem ernaar.

"Ja," zegt Hij. "Vanille. Het is Europese."

"Heerlijk," zeg ik.

"Nogal heet," zegt Hij.

"Perfect. En sterk."

"Daar hou ik van."

"Ik ook Heer. Ik drink het altijd zwart. Geen lepeltjes en andere frutsels. Lekker sfeertje zo. Het is hier zo knus."

Hij werpt me een pinda M&M toe uit een glazen schaal aan Zijn rechterhand. Niet dat ik me Hem ooit zo had voorgesteld, met M&Ms gooierend, maar daar komt ie. Ik vang hem behendig op en stop hem in mijn mond. "Zo is het hier altijd," zegt Hij en Hij gooit een andere M&M naar me toe – een rode.

De M&Ms smaken uitstekend bij de koffie. "Ik ben zo blij dat U me vroeg om binnen te komen," zeg ik tussen het kauwen door. "Ik werd knettergek daar buiten."

"Ik weet wat je bedoelt," zegt Hij.

Er gaat een minuut voorbij. Hij staat op, loopt naar een bank toe en gaat zitten. De bank is breed en zacht en Hij zakt er diep in weg. Met twee klopjes op het kussen naast Hem, vraag Hij me om bij Hem te komen zitten.

Weet je nog toen je een kind was, dat je ouders – je moeder misschien – je naast haar riep om in een fotoalbum te kijken? Jullie haalden herinneringen op en lachten en misschien stond er een schaal met chips tussen jullie in en een glas cola, als traktatie. En je voelde je behaaglijk en warm naast je moeder – naast haar warme schouder die je aanraakte – en jullie hoofden raakten elkaar boven het album met prachtige herinneringen. Nou, op die manier gaat het tussen de Heer en mij, behalve dan dat het fotoalbum de bijbel is en de foto's van de familievakantie zijn vervangen door het boek Efeziërs.

"Heb je dit boek wel eens goed bestudeerd?" vraagt Hij. "Het is een schat."

"O, ja," zeg ik. "Dat heb ik gedaan. Het is inderdaad een schat. Het overweldigt je."

"En het voert de geest omhoog."

"Ja. Zoals de eerste drie verzen van hoofdstuk één."

Hij leest: "Gezegend zij God, de Vader van Jezus Christus, onze Heer, Die ons zegent met allerlei geestelijke zegen tussen de hemelingen, in Christus. In Hem heeft Hij ons uitverkoren voor de nederwerping van de wereld, opdat wij heilig en onberispelijk voor Hem zouden staan. In liefde heeft Hij ons voorbestemd als zonen van Hem te worden aangenomen."

"Ongelooflijk," zeg ik.

“En dat is nog maar het begin.”

“Ik weet het.”

Hij gaat met zijn vinger langzaam en gracieus langs de bladzijde en stopt bij vers zeven. “Hij bevrijdt ons naar de rijkdom van Zijn genade, waarmee Hij ons overstelpt; in alle wijsheid en omzichtigheid aan ons het geheim bekend makend van Zijn wil, naar Zijn welbehagen, dat Hij in Hem had voorgenomen, in de bediening van de volheid van de tijden, om alles in de Christus samen te brengen, alles dat in de hemelen is en alles dat op de aarde is, in Hem, in Wie ook ons lot werd geworpen, tevoren bestemd zijnde naar het voornemen van de Ene, Die alles werkt naar de raad van Zijn wil, opdat wij zijn tot lofprijzing van Zijn heerlijkheid, die een eerdere verwachting hebben in de Christus.”

Vol verbazing schud ik mijn hoofd. “Wat een mondvul. Paulus was vol van wat U hem daar vertelde. Het is alsof hij niet wist waar hij moest stoppen. Alsof hij het eruit moest gooien voordat het verdwenen zou zijn.” Dan zwijg ik en mijn stemming verandert. “Ik weet dat het geweldig is, maar het is te groot voor mij om het helemaal te begrijpen. Ik denk dat ik begrijp dat het lichaam van Christus – Uw lichaam – zal helpen om leiding te geven aan het universum. En dat het van te voren al voor dit doel geselecteerd was. Het is zo’n uitbarsting van woorden; het is zoveel. Maar ik dank God dat het er is en dat het voor mij is.”

We praten verder over dit boek Efeziërs, over het lichaam dat Christus compleet maakt, Die God compleet maakt, Die het universum compleet maakt. We praten over het samenzijn met Christus tussen de hemelingen – de machtigste wezens die er bestaan – en over de rechterhand van God, de plaats waar zich de allerhoogste macht in het universum bevindt en dat is waar Christus zetelt en met Hem Zijn lichaam. We praten over de taak van het lichaam, het tonen van de overweldigende rijkdom van Zijn genade. We praten over het geheim van hoofdstuk drie, over de wijsheid van God, over de noodzaak dat afstandelijke en vervreemde schepsels dit gaan begrijpen en gezegend worden door Christus’ werk op Golgotha.

Hij maakt het nooit te moeilijk voor me, Hij let op dat het mijn verstand niet te boven gaat. Als de onthullingen te inspannend voor me worden, schenkt Hij meer koffie in, gooit me nog een M&M toe en wacht rustig af. Op de achtergrond tikt een klok. Af en toe praten we, af en toe is het stil. Maar de hele tijd tikt ergens een klok, die ik niet kan zien – een klok die ik soms wel, soms niet hoor, maar nergens zie.

De onthulling

Ons gesprek heeft ons bij hoofdstuk vier doen aankomen. En als ik het nummer van dat hoofdstuk zie en het eerste vers, komt het allemaal weer boven. Alles wat ik in mijn nood tegen God heb gezegd, komt boven. Hoe ik Hem vertelde dat ik het had opgegeven.

De kust komt weer boven en hoe ik daar stond, bang voor het koude, woelige water. En ook hoe ver de tegenover liggende kust leek. Alles komt weer boven, hoe ik had gefaald om God te behagen, steeds weer opnieuw.

Mijn gezicht wordt rood en ik wend me af en staar naar de tafel. De klok wordt weer hoorbaar.

"Wat is er?" vraagt Hij. "Zit je ergens mee?"

Ik wacht even en vraag me af of ik het Hem moet vertellen. Maar Hij weet het al. Alleen omdat ik weet dat Hij het weet durf ik het aan. Ik voel me sterk worden omdat ik me herinner dat Hij harten leest en dat Hij het mijne al kent. Het is gênant, deze vrijmoedigheid, maar tegelijkertijd ook bevrijdend. Het getik van de klok vervaagt weer als ik me tot Hem richt.

"Het is hoofdstuk vier, vers één. 'Te wandelen de roeping waardig waarmee u bent geroepen, met alle nederigheid en zachtmoedigheid, met geduld elkaar verdragend in liefde...'"

Hete tranen stromen nu over mijn gezicht. Ik zet mijn bril af en verberg mijn gezicht in mijn handen. Ik kan niet langer naar Hem kijken en dus praat ik vanachter mijn handen.

"...elkaar verdragend in liefde...' Ik kan het niet. Ik kan deze wandel niet wandelen, Heer. Ik kan niet waardig wandelen naar wat we net hebben besproken. Het is me onmogelijk. Misschien dat anderen het kunnen.

Misschien dat Paulus het kon. Maar ik ben Paulus niet. Hij zag visioenen; ik heb helemaal niks gezien. Ik ben geen apostel. Ik ben geen discipel. U weet wat ik heb gezegd. U weet wat ik heb gedaan; U weet hoe ik ben. Ik weet niet eens waarom ik hier ben."

Tik, zegt de klok. Twintig tikken; ik tel ze.

Hij staat op van de bank.

"Ik wil je iets laten zien, Martin." Ik kijk op. Hij rekt Zich een beetje en klimt dan de zeven treden op naar de deur waardoor we eerder naar binnen kwamen. "Kom hier, Martin," zegt Hij weer. "Ik moet je iets laten zien."

Ik veeg mijn ogen aan mijn mouw af, pak mijn bril en volg Hem. Hij loopt nu naar buiten naar de reling en kijkt om Zich heen.

Ik volg Hem. De zon schijnt en ik knipper ertegen. Het is nu veel warmer dan toen we straks naar binnen gingen. Een man staat aan de wal met een touw in zijn handen. De Heer zwaait naar hem.

“Bonjour!” zegt de man tegen de Heer.

“Bonjour!” zegt de Heer.

Ik sta aan de reling van de boot en houd hem met beide handen vast en voel hoe de Heer naar me kijkt. Gebeurtenissen dringen enkele seconden langzamer tot me door dan gewoonlijk. Ik hoor de man niet ‘bonjour’ zeggen, pas nadat hij het gezegd heeft, misschien vijf seconden later. Maar dan hoor ik het ook. En op het moment dat ik het hoor, draai ik me om met de energie van een jonge man, van iemand die nieuwe en vreemde levenskrachten door zijn lijf voelt stromen. Ik draai me om, om achter ons te kijken. *Achter ons.*

Want wat achter ons ligt is een kanaal – een koud, woelig kanaal met onvoorspelbaar weer en onderstromen.

Wat achter ons ligt is Dover, Engeland.

De man aan de wal is een Fransman.

“We zijn er!” roep ik. Ik ren nu langs de reling heen en weer om een betere uitkijkplek te vinden, om zo ver als ik maar kan achterom te kijken, om er zeker van te zijn.

“We zijn in Frankrijk!” roep ik. Ik hol terug naar de Heer. “We zijn aan de andere kant van het kanaal! Hoe... hoe is dat gebeurd? *Wanneer* is dat gebeurd?” Hij houdt nog steeds met beide handen de reling vast en kijkt uit over Frankrijk. Ik kan aan Zijn profiel zien dat Hij glimlacht. Nu draait Hij Zich om en praat tegen me.

“Zodra je bij Mij aan boord stapte,” zegt Hij, “zijn we uitgevaren. Je had het niet eens in de gaten omdat je overal zo van genoot. Je at de kip, de aardappels, het fruit en de groenten, zelfs Mijn speciale toetje. Ik vond het heerlijk om naar je te kijken. Je dronk Mijn koffie en je genoot van het gesprek met Mij. We keken samen naar het Woord. Ik genoot daarvan en jij ook. En je hield zo van de sfeer. Weet je nog wel? Je noemde hem ‘knus’. Je genoot van de diepe onderwerpen waar we naar keken.”

“Het was echte gemeenschap.”

“Ja. En die hele tijd, terwijl wij zo samen bezig waren, voeren we naar deze kust.”

Ik schud mijn hoofd en lach. “Ik kan het niet geloven. Ik bedoel, ik *kan* het geloven, maar... ik *wist* het niet eens. Ik had er geen *idee* van dat we in beweging waren. Ik had er geen *idee* van dat we uitgevaren waren.”

“Voordat je zelfs maar was gaan zitten,” zegt Hij, “waren we al uitgevaren.”

Nu stond Hij rechtop, kwam naar me toe, pakte mijn beide schouders in Zijn zachte, stevige handen en keek me aan. Ik kon niet aan Zijn blik ontkomen en dat wilde ik ook niet. Het was zo liefdevol. Tranen sprongen in mijn ogen.

“Onthoud dit, Martin, en vergeet het nooit: Je volgt Mij. Je geeft om Mij. Eet van Mijn tafel, drink uit mijn beker, praat met Mij in Mijn Woord. Geniet van Mijn gezelschap... *en Ik, Ik zal wel letten op de wandel!*”
